

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

Capvt Primvm. De natura & divisione Coadjutoriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

TRACTATUS II.
DE
COADJUTORIIS.
CAPVT PRIMVM.
DE NATURA ET DIVISIONE
COADIVTORIÆ.

Quest. 305. Vbinam in iure tractetur de Coadjutoris, & à quibus in professo tractetur hæc materia.

1. **R**espond. ad primum: Sunt de iis textus *c. ult. de Clerico egrot. & pluribus aliis cap. ejusdem tit. uti & c. unico, eod. tit. &c.* Item Tridentinum sess. 25. c. 7. de reformat.

2. Resp. ad secundum: Tractant de iis Campegius speciali tractatu, Remouchamps in *synopsi de Coadjut.* Ventrigl. *rum.* 2. annot. 13. §. unico. Barbof. *Juris ecclesiast.* l. 3. c. 10. & de potest. Episc. p. 3. allegat. 63. & collect. ad c. 7. sess. 25. Trident. & in collect. ad c. unico, de Clerico, egrot. in 6. Castropal. tr. 13. de benef. d. 1. punct. 9. & 10. Garc. de benef. p. 4. c. 5. Gamb. de off. Legat. l. 5. rubric. de Coadjutor. Scipio de Rubéis in *aphorism. Episc.* v. Coadjutor. Riccius p. 3. collect. 489. & p. 6. collect. 2218. & collect. 2425. Gonzal. ad regul. 8. Cancell. gl. 5. §. 9. & seg. Lotter. de re benef. l. 2. g. 25. Parif. de resign. l. 7. g. 20. Bertsch. de Episc. p. 1. l. 1. g. 3. & p. 2. l. 4. g. 13. Lambert. de jurepat. p. 1. l. 2. g. 6. 4. 20. Rebuff. de nominat. g. 8. à n. 44. Quintanadven. Ecclesiasticon. l. 2. à n. 30. Novarin. *singul. concl. tit. de Coadjut.* Aldan. *compend. canonic. resolut.* l. 3. tit. 18. Gratian. *disceptat. forens.* c. 805. à n. 31. Ludovic. à Saravia *tract. de jurisdiction. adjutor.* g. 29. Campan. *ad divers. juris rubricas.* rubric. 7. c. 6. à n. 102. Monet. de option. *can.* c. 4. g. 8. Fusc. de visitat. l. 2. c. 27. à n. 5. Camill. Borrell. in *sum. omn. decis. tit. 9. de Cler. egrot.* n. 10. Mendez. de Valconcellos *divers. jur. argum.* l. 4. c. 1. Laym. in c. 3. §. 6. de Clerico. egrot. item in c. unico. eod. tit. in 6. Cardin. de Luca de benef. in *sum.* à n. 185. &c.

Quest. 306. Coadjutor quid sit, & unde sic dictus.

Resp. Coadjutor sic dictus ab officio coadjuvandi alium. Castrop. *tract.* 13. punct. 9. n. 1. Fagn. in c. ex parte, de Cler. egrot. n. 13. & n. 20. P. Lemenii *Vicar. Episc. Tract. II. De Coadjut.*

Quemadmodum Tutor à tuendo. Fagn. *cit.* n. 13. Remouchamps in *synopsi de Coadjutor.* c. 1. n. 3. propriè quidem, in genere tamen, pro ut abstrahit ab ecclesiastico & sæculari, est, qui adjungitur Rectori, aut Administratori, ut eum in officio & administratione coadjuvet. Barbof. *jur. eccles.* l. 1. c. 15. n. 6. vel ut Fagn. *loc. cit.* n. 21. ex Jo. And. Coadjutor est, qui ad hoc datur ex causa juris vel judicis auctoritate, ut coadjuvet ministri vel præsentis officium. Unde etiam nonnulli Coadjutorem Vicarium Episcopi vocant; quia Vicario nomine administrat. Remouch. *c. 8. n. 21. Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 40.* ubi, quod Coadjutoria sint fere Vicaria temporales.

Questio 307. Coadjutoria quomodo definienda?

1. **R**esp. in genere definiiri potest, quod sit gratia, quæ quis à superiore ad id potestatem habente alteri in subsidium adjungitur, explendi officii causâ. Nicolarts in *Concord. German. tit. 1. dub. 8. §. 2.* vel ut explicatius Remouch. *loc. cit. c. 13. n. 1.* quod sit gratia, quæ per principem ecclesiasticum vel sæcularem, aut alium potestatem à jure vel consuetudine habentem, persona idonea in gratiam utriusque, vel tantum in supplementum alterius persone idoneæ certo officio administrando ex causis legitimis pro honore Ecclesiæ vel Reipublicæ deputatur.

2. Dicitur primò gratia juxta Remouch. *loc. cit. n. 2.* quia Coadjutoria sine forma judicii conceditur, rex attestationibus extrajudicialibus ac beneplacito concedentis. Vel potius dicitur gratia reflexivè ad eum, in cujus subsidium conceditur, quatenus, nimirum, is redditus idoneus, aut minus sufficiens muneri suo exequendo, ab eo non removetur, ne afflictio addatur afflictio. Vel reflexivè præcipuè ad Coadjutoriam perpetuam, quæ est cum futura successione, utpote quæ liberaliter omnino conceditur in favorem quoque Coadjutoris, & rationem expectativæ involvit. Remouch. *loc. cit. c. 3. n. 11.* adeoque uti huic, ut & ipsi beneficio, ita etiam Coadjutoria nomen

Gratia meritò competit. Quin & vocatur gratia præventiva; quia Papa sic providens dicitur prævenire vacationem. Tondut. in qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. Remouch. loc. cit. Unde &

3. Dicitur secundò in gratiam utriusque, hoc est, tam Coadjutoris quam Coadjuti. Neque enim in odium hujus datur; nam si contigerit officium aut beneficiatum qualemcumque se male gerere in officio vel beneficio, vitam agere turpem aut scandalosam, prævisque monitionibus ac correctionibus salutaribus perseverare incorrigibilem, non Coadjutor, sed prævia depositione judiciali successor absolutus & pleno jure subrogari jubetur à Tridentino sess. 21. c. 6. de re-form.

4. Dicitur tertio: Vel tantum in supplementum alterius persone idonee; quia definitur Coadjutoria in genere, comprehendendo quoque Coadjutoriam simplicem absque futura successione, quæ non tam in gratiam utriusque quam solius Coadjuti subsidium conceditur, adeoque particula illa taxativa respicitur. Remouch. loc. cit. n. 6.

5. Dicitur quarto: certo officio administrando idonee. quia, sive officium sit publicum, ut Episcopatus, aut præfectura secularis; sive privatum, ut Canonatus, simplex beneficium, vel aliud simile, debet tamen ei inesse onus aliquod aut cura, ut Coadjutoria sit locus. Remouchamps, loc. cit. n. 7. Ne tamen vel hinc excludi videantur Coadjutoria eorum, qui, quia nullum beneficio suo officium annexum habent, Coadjutoris operam non egent, ait idem Author n. 8. sufficere, si onus aut officium habituale seu in habitu annexum habent. Unde & istiusmodi onus habituale pro causa finali hujus gratiæ in Bullis Pontificum solet adjici; adeoque Coadjutor talem possit habitu sublevare. Cætera, quæ ad ulteriorem definitionis datæ elucidationem requiri videbantur, & spectant Coadjutoria causam efficientem, materiale, formalem, & finalem, patebunt ex deinceps dicendis.

Quæstio 308. Coadjutoria quotuplex sit?

1. **R**esp. Coadjutoria sic generaliter accepta dividi potest primò ratione materiæ, nempe temporalis & spiritualis, in temporalem, hoc est, secularem, & ecclesiasticam; illa datur ob inidoneitatem, insufficientiam & nimiam remissionem Principum vel administratorum secularium. Cujus exemplum existat c. 2. de suppl. negli. Prælator. ubi Bonifacius VIII. circa annum 1200. rescribens ad status & subditos regni Portugaliæ, attentam Regis in administrando hoc regno negligentiam, de gratia ob respectum Regium pro illius & regni utilitate, nec non ad defensionem Ecclesiarum, Clericorum, viduarum & cæterorum subditorum dat Regi Coadjutorem Comitem Bolonensem ejusdem fratrem, mandando Baronibus & aliis quibuscunque vassallis & subditis illi honorem & obedientiam deferre. Hæc verò datur propter inidoneitatem & insufficientiam Prælatorum, & administratorum ecclesiasticorum. & de hac unicè, relictis Coadjutoris illis temporalibus, agendum nobis deinceps. Potest etiam Coadjutoria Ecclesiastica subdividi ratione materiæ in temporalem & spiritualem; quarum illa datur ob Prælatorum ecclesiasticorum inidoneitatem & insufficientiam respectu administrationis in temporalibus, hæc ob insufficien-

tiam eorundem quò ad rerum spiritualium administrationem. Remouch. loc. cit. c. 4. n. 1. & 2. Poteritque Coadjutoria hæc, prout utramque hanc speciem comprehendit, sic breviter definiti ex Castropal. traçt. 13. d. 1. p. 9. Quòd sit facultas alicui concessa adjuvandi beneficiatum in beneficii regimine; tam enim administratio bonorum seu fructuum temporalium spectantium ad beneficium, quàm onerum & officiorum spiritualium eidem incumbentium venit nomine regiminis beneficii.

2. Secundò principaliter dividitur Coadjutoria ratione temporis & formæ in temporalem, quæ datur ad tempus, nimirum vitæ aut impedimento Coadjuti durante sine futura successione; & in perpetuam, seu quæ datur cum futura successione, sive quæ ita datur, ut quamprimum Coadjuti beneficium per illius cessum aut decessum vacarit, in eodem succedat Coadjutor. Barbosa. Jur. eccles. l. 3. c. 10. n. 1. Remouch. loc. cit. c. 4. n. 3. & 4. Ventrigl. tom. 2. annot. 13. §. unic. n. 2. Castropal. loc. cit. Nicolartz, loc. cit. §. 3. Garc. de benef. p. 4. c. 5. n. 2.

3. Differt hæc Coadjutoria perpetua ab illa temporali per hoc solummodo, quòd qualitas futura successione adjecta literis coadjutorialibus tanquam pars formæ det esse rei, & sic constituat aliam speciem. Remouch. loc. cit. n. 5. Cùm de cætero tam hæc quàm illa extinguatur per cessum vel decessum Coadjuti: ac proinde hæc datur perpetua; non quòd in hac ratione formali durare pergat ultra vitam Coadjuti, sed respectivè ad regimen ejusdem beneficii, quatenus illud extincto Coadjuto continuat; ita tamen, ut quod vivente Coadjuto non gerebat jure, habitu & potestate; sed ipso facto, ut Castrop. loc. cit. dein eo defuncto gerat jure & nomine proprio tanquam titularis & proprietarius beneficii. Differt item ab ea differentiâ quasi extrinsecâ desumptâ à fine seu motivo illam concedendi, dum deputatio Coadjutoris temporalis fit ob solam Ecclesiæ utilitatem, quæ utilitas, quia cessat per obitum Prælati seu Rectoris, succedente in illo beneficio alio non insufficiente aut inidoneo illius regimini, cessat & ipsa hæc Coadjutoria temporalis. Deputatio verò Coadjutoris cum futura successione fiat non solum ob utilitatem ecclesiæ, sed etiam pro utilitate provisi. Tondut. in qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 1. & 2. Unde jam explicitè Coadjutoriam perpetuam sic definit Remouch. loc. cit. c. 2. n. 10. quòd sit gratia, quæ Papa vel superior ecclesiasticus, seu uterque subordinatè deputat personam idoneam in sublevamen alterius beneficiati inidonei ad tubeundum seu explendum munus beneficiati incumbens cum collatione præventiva ejusdem per obitum vel cessum Coadjuti vacaturi in favorem ecclesiæ & Coadjutoris ex causis utilitatis vel necessitatis ecclesiæ per summum Pontificem approbandis. Differentiæ aliæ similes extrinsecæ desumptæ à causis earum efficientibus ab effectibus, quos pariunt diversos à modo procedendi in earum concessione, elucidabuntur in sequentibus.

Quæstio 309. Coadjutoria num favorabilis, num odiosa sit?

1. **R**esp. Coadjutoria cum futura successione sunt odiosa & exorbitantes. Gonz. ad reg. 3. Cancell. gl. 5. §. 9. n. 74. Remouch. loc. cit. c. 8.

8. n. 1. Pignatel. tom. 9. consult. 84. n. 7. Mohed. de privileg. decis. 10. aliis 36. ad finem. Tholosan. de benef. c. 30. n. 2. & alii apud Fagn. in c. nulla. de concess. preb. n. 46. Continent enim gratiam expectativam seu preventivam (quæ sic compellantur non tam ex eo, quod per eas præveniantur Ordinarii in collationibus ab ipsis faciendis, quam quod tempus vacationis præveniant. Lotter. de re benef. l. 2. q. 25. n. 1. & ex eo Remouch. loc. cit. n. 13.) dum per talem Coadjutoriam conceditur impetranti beneficium Coadjuti post illius obitum vacaturum realiter & actualiter assequendum. Remouch. loc. cit. n. 11. & 12. Lotter. loc. cit. n. 6. Jam verò expectativas, utpote occasionem dantes desiderandi mortem Retoris beneficii, ad quod habetur expectativa, odiosas esse, odiosamque & strictam recipere interpretationem, negari nequit. Lotter. loc. cit. n. 2. cum commun.

2. Nihilominus responsum nostram ita restringit & mitigat Remouch. loc. cit. n. 14. & seq. in nixu Lotterio loc. cit. à n. 6, dum censet non aliter Coadjutorias has odiosas dicendas, quam si solemnitates Concil. Trident. in earum concessione servatæ non sint; eo quod, licet Coadjutoria expedita juxta sensum & strictam Trident. non debeat continere gratiam preventivam, sit tamen qualificata, longèque diversa ab odiosa illa expectativa, ex qua nascitur votum captanda mortis beneficiati, & quæ citra illius consensum, citraque ullam Ecclesiæ necessitatem, aut beneficiati favorem conceditur, adeoque non subjiaciatur amplius odiosis illis istarum expectativarum regulis. Quinimo tam respectu Papæ concedentis, quam Ecclesiæ Prælatique Coadjuti sint favorabiles; pro quo citat Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 75. Gabr. l. 3. tit. de non tollend. jure quest. n. 6. Puteum decis. 478. l. 2. n. 6. Verum au & qualiter hæc restrictio Iulineri valeat, patebit ex dicendis Quest. seq.

Quest. 310. Num omnes Coadjutoria cum futura successione habeant illam odiositatem, & à jure exorbitantiam: an verò aliquibus, & quibus jus assistat.

R Espond. primò: Coadjutoria cum futura successione concessa pro Canonicatibus, aliisque beneficiis inferioribus Cathedralium Collegiarum aliarumve Ecclesiarum sunt omnino exorbitantes tam à jure communi quam à Concil. Trident. Fagn. in c. nulla. de concess. preb. n. 50. Garc. de benef. p. 4. c. 5. n. 13. ubi ait: Coadjutoria cum futura successione non est juri conformis, sed potius à Ilyto inventa. Quamvis n. 19. inclinare videatur in sententiam oppositam. Caslad. decis. 2. n. 2. de restitut. spol. Gamb. tract. de off. & potest. leg. l. 5. sub titulo de Coadjutoris. Navar. consil. 2. n. 2. sub tit. de Cler. agror. Tholof. loc. cit. dicens detestabiles in jure esse istiusmodi Coadjutorias, & alii apud Fagn. loc. cit. n. 46. qui dum indifferenter loqui videtur de Coadjutoris omnibus cum futura successione, à fortiore de Coadjutoris iis, quæ dantur in inferioribus illis beneficiis, sic tenere censendi sunt. Et sic in specie de iis loquens Remouch. cit. c. 8. n. 18. hisce expressis: in aliis verò beneficiis (intellige inferioribus Episcopatibus & Monasteriis, in quibus eas permittit Trident.) quibuscuque Coadjutorias cum futura successione tanquam odiosas, decretis Patrum contrarias & hæreditarias expressè pro-

P. Lauren. Vic. Episc. Tract. 11. De Coadjutor.

hibet, Thomasin. de veteri & nova Eccles. discipl. p. 2. l. 2. c. 59. n. 11. inquit: Canonicis aliisque inferioribus beneficiatis, qui jam adduntur Coadjutores, ii nec usquã in Canonico Decretalium Jure commemorati sunt, nec in Concilio Trid. attinguntur, nisi ut proscribantur ab universa Ecclesia, &c. Contra Lotter. de re benef. l. 2. q. 25. à n. 6. conantem Coadjutorias cum futura successione indifferenter à contradictionibus vindicare. ostendendo earum usum esse antiquissimum, & à SS. Canonibus approbatum. Item contra Puteum decis. 478. n. 5. l. 2. dicentem gratiã Coadjutoria non esse merè preventivam, sed habere fomentũ juris propter consensum Coadjuti, nec esse ita odiosam, sicut est gratia merè preventiva. Item contra Mandos. ad reg. 11. q. 5. n. 5. quatenus dicit, usum hujus gratia habere aliquã conformitatem cum Jure Canonico.

2. Proceatq; responsio, tametsi in concessione harum Coadjutoriarum adhibeantur solemnitates, ceteraque omnia, quæ Trident. adhiberi voluit in concessione Coadjutoriarum in Cathedralibus, & Monasteriis, sive in Episcopatibus, & Præposituris Regularibus, ut supponere videtur Fagn. præcipue n. 52. in fine, & expressè iudicat n. 71. in fine, pro ut etiã patebit ex dicendis paulò infra.

3. Stabilitur pars prima responsionis, nempe illas incognitas, quin & adversari juri communi. Imprimis enim in eo nullibi fit mentio istiusmodi gratia in inferioribus beneficiis, dum textus in contrarium adduci soliti v. g. c. petiisti. 7. q. 1. & cap. immediatè sequens eadem caus. loquuntur de Episcopo. Fagn. loc. cit. n. 51. ubi etiam in fine audacter adversarios provocat hisce expressis: Qui contrarium dicit, adducat textum, alioquin erubescat sine lege loqui. Remouch. c. 3. n. 7. ubi: in veteribus codicibus nullus reperitur textus formalis, ex quo possit trahi institutio Coadjutoria perpetua cum futura successione. Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 46. ubi ex Cassiador. modus Coadjutoria cum futura successione non invenitur de jure communi, sed est adinventus de solo stylo. Additque Gonz. ibid. textus in contrarium adductus à Mandosio potius contra illum retorqueri. Dein SS. Canones magno opere abhorrent successiones quasi hæreditarias in beneficiis ecclesiasticis; fuitque semper constans Pontificum & Conciliorum intentio impediendi hujusmodi successiones, juxta c. accepimus. de pactis. ubi dicitur id iniqum & SS. Canonibus inimicum, & ideo nullatenus tolerandum; & paulò infra: hujusmodi successiones detestabiles esse dicuntur. Quin & ipso Concilio Trid. teste sess. 25. c. 7. Jam verò dicta successio quasi hæreditaria manifestè reperitur in dictis Coadjutoris. Fagn. loc. cit. n. 52. Remouch. cit. c. 3. n. 7. & 8. Gamb. loc. cit. n. 13. & seq. ubi: quod tales Coadjutores non sunt Coadjutores, sed hæredes, plerumque pueri, qui nedum Coadjutore, sed pedagogo egerent; & quod sub isto colore subintrat facta successio in Ecclesia Dei, adeoque iis resistunt citata jura. Uti & ipsum patere videtur ex eo, quod dum Concil. Trid. veluti rationem præmittit loc. cit. hæc verba: Cum in beneficiis ecclesiasticis ea, quæ hæreditaria successione imaginem referunt, sacris constitutionibus sint odiosa & Patrum decretis contraria: Dein veluti consequens ex præmissa ratione deductum statuit, ut recessus, accessus & Coadjutoria cum futura successione de cætero nemini permittantur. Fagn. cit. n. 52. Neque satis per hoc excluditur species illa hæreditaria successione, quod in concessione istarum Coadjutoriarum exigantur literæ

commendatitia Episcopi aut Capituli super qualitatibus Coadjutoris & indigentia Ecclesie, ut vult Lotter. *cit. c. 25. n. 27.* citans pro hoc Gonz. *ad reg. §. gl. 5. §. 9. n. 48.* ubi is quidem dicit, exigi quidē literas illas, sed non dicit exigi illas ad excludendam speciē illam hæreditariæ successiois. Porro ratio potissima, cur jura ita abhorreant dictam successioem, est, votum captandæ mortis alienæ, *c. detestanda. de concess. præb. in 6.* Fagn. *loc. cit. n. 13. & 53.* Unde jam etiam, cur in veteribus codicibus nullus exstet textus, ex quo trahi possit institutio Coadjutoris perpetuæ cum futura successioe, rationem hanc dat Remouch. *cit. c. 3. n. 7. & 8.* quod veteres profani abhorruerint constitutionibus suis in omnibus materiis præbere ansam captandæ vel desiderandæ mortis alienæ. Jam verò negari nequit, quod votum captandæ mortem alienam ingeratur ab istiusmodi Coadjutoris non secus, ac ab aliis expectativis, Fagn. *loc. cit. n. 54. & 55.* contra Lotter. *loc. cit. n. 20. & 21.* Remouch. *c. 8. n. 15. & 16.* & c. minùs rectè sentientes impediri votum illud captandæ mortem beneficiati per hoc, quod non nisi requisito & præstito Coadjuti consensu, adhibitæque cognitione causæ, aliisque solennitatibus præscriptis à Tridentino concedantur istiusmodi Coadjutoria: cum enim Coadjutor non possit succedere in beneficio, nisi prius de medio sublato Coadjuro, in desiderandam hanc sublacionem tanquam necessarium antecedens ad consecutionem beneficii naturaliter inclinari Coadjutorem necesse est; ridiculum autem est dicere, ut inquit Fagn. *cit. n. 55.* quod naturalis hæc inclinatio cesset ex eo, quod Coadjutus consenserit futuræ successioi; non enim Coadjutor minùs appetit hoc beneficium, quod Coadjutus voluerit eum sibi in eo succedere, quam si eo etiam invito ad succedendum illi destinatus fuisset; cum juxta proverbium, quod ipse Remouch. *cit. c. 8. n. 12.* adducit: *etiam amici vitam illius oderint, cujus mortem expectant.* Hoc verum, quod & non amplius ait Puceus, gratiam Coadjutoris propter consensum Coadjuti esse minùs odiosam, quam sit simplex expectativa. Fagn. *n. 56.* Denique Coadjutorias has esse contra jus commune, probat idem Fagn. *à n. 57.* & ex eo Thomaf. *loc. cit.* ex plurimis differentis, quæ apparent inter has, & illas, quæ sunt secundum formam juris communis, v. g. quod illæ non extendantur ultra tempus ægritudinis, donabantur ecclesiarum necessitatibus etiam præter beneficiati voluntatem. Coadjutores illi præci residere cogebantur & ecclesie obire ministeria, dabantur senibus & immedicabili morbo languentibus, sustentabantur parte fructuum. Moderni verò Coadjutores sunt perpetui, dantur petentibus, nec in Choro, nec in Capitulo locum habent; invito Coadjuto nulla munia implere possunt; dantur Canonicis sexagenariis vegetis & bene valentibus; neque per has Coadjutorias consulitur tam ecclesiis, quam gratificatur cognatis & amicis, &c.

4. Stabilitur quoque pars altera responsionis, nimirum esse istiusmodi Coadjutorias contrarias quoque Tridentino, & ab eo exorbitantes, non solum in casu, quo deviant ab orbita dicti Concilii, seu quando in earum concessioe non observantur præscriptæ à Concilio solennitates, id est, requisitio consensu Coadjuti, cognitio causæ, ut vult Lotter. *loc. cit. n. 17.* sed & simpliciter;

ex eo enim, quod Concilium per modum exceptionis Coadjutorias respectu Cathedralium & Monasteriorum cum futura successioe concedi à Papa permittat, ubi conceduntur cum præscriptis à se solennitatibus, domè contra Coadjutorias cum futura successioe respectu beneficiorum inferiorum tanquam odiosas, decretis Patrum contrarias vetat simpliciter, manifestè colligitur eas vetari etiam ex quacunque causa, & cum consensu Coadjuti concedi etiam à Papa; firmat enim exceptio regulam in contrarium, adeoque dum Concilium præmittit regulam universalem negativam de non concedendis Coadjutoris in quibuscunque beneficiis, eique dein immediatè subnectit exceptionem per hæc formalia: *Quod quando Ecclesia Cathedralis aut monasterii urgens necessitas aut evidens utilitas postulat Pralato dari Coadjutoriam, is non aliàs cum futura successioe datur, quam hac causa prius diligentissimè à Romano Pontifice sit cognita, & qualitates omnes in illo concurrere certum sit, quæ à jure & decretis hujus S. Synodi in Episcopis & Pralatis requiruntur, aliàs concessiones super his factæ subreptitiæ esse censeantur &c.* Clarè patet Coadjutorias alias, nimirum in ecclesiis inferioribus, etiam quacunque de causa, de cetero cum futura successioe à Papa nullatenus permittendas; uti hoc ipsam fusè deducit Fagn. *loc. cit. à n. 69.* hæc ferè ratione. Concilium *sess. 25. c. 7.* post prohibitum à se accessum & regressum ad quodcumque beneficium, sic pergit: *in Coadjutoris quoque cum futura successioe idem post hæc observetur, ut nemini in quibuscunque beneficiis permittantur: satis indicat, se hæc suâ regulâ (& quidem, ut ait Fagn. præcipuè) includere Papam; eò quod cum facultas concedendi illas Coadjutorias cum futura successioe ante Concilium nullatenus competeret Episcopis (subintellige, etiam de usu & consuetudine) frustranè constitueret, ut id iis amplius seu in futurum per illam dictionem post hæc. (utpote quæ jus votum importat, *Gl. in Clem. eos. v. deinceps. de Regular.*) non permittatur, adeoque necesse sit, ut mens Concilii fuerit, ut post hæc non permittentur hujusmodi Coadjutoria à Papa, cui ea soli prius permittæ. Tametsi enim Concilium vi coactiva non constringat Papam *c. significasti. de elect.* & ibi *Abb. n. 3.* comprehendit tamen eum vi aliqua directiva rationis, quia voluntarius debet se ei subicere; pro quo Fagn. *cit. c. ult. §. his ita. 25. q. 1. l. digna vox. c. de 11. D. Thom. 1. p. q. 96. a. 5. ad 3.* & seipsum in *c. canonum. de constit. n. 9.* per hoc enim Concilium indicat Papæ, non quid possibile, sed quid honestum & laudabile, uti fecit idem Concilium *sess. 24. c. 5.* vetando in secundo gradu dispensari, nisi inter magnos Principes, & ob publicam causam, & *c. 19. ejusd. sess.* vetando expectativas, reservationes mentales & alias quascunque gratias ad vacatura, etiam in favorem Cardinalium, quæ inhibitiones similiter non concernunt inferiores Papæ; cum in his jam nulla erat potestas in gradibus illis dispensandi. *c. quod super his. de consanguin. & affinit.* & modò adhuc nequeant etiam cum Principibus in illis dispensare, neque etiam expectativas concedere contra Concilium Lateran. & *c. dilectus. il primo de præb. c. detestanda. de concess. præb. in 6.* Atque ita dictæ Coadjutoria dicuntur quoque exorbitantes, quia deviant ab orbita Concilii Tridentini. Fagn. *ibid. ex Garc. de benef. p. 4. c. 5. n. 24. & 25.* 5. Resp.*

3. Resp. secundò: Coadjutoria cum futura successione pro Cathedralibus ecclesiis & monasteriis concessa cum præscriptis à Tridentino solennitatibus non exorbitant neque à jure communi, neque à Tridentino in eo sensu, ut neque ex privilegio vel dispensatione Papæ sint alicui concedenda. Fagn. *loc. cit.* n. 47. Jus enim commune permittit, ut Papa possit illas concedere ex urgente necessitate, ut est apertus textus in *c. petisti*. 7. q. 1. ubi Zachar. Papa anno 741. permittit Archiepiscopo Moguntino, ut in senectute & corporis infirmitate adungeret sibi Coadjutorem, & dein, si eum aptum ad hoc deprehenderet, sibi in hora mortis præsentibus omnibus successorem designaret; quamvis tamen, ut ostendit Fagn. *loc. cit.* n. 80. hæc non fuerit propriè Coadjutoria cum futura successione, de quo plura *quæst.* 315. in *resp.* 4. Concilium quoque Tridentinum longè expressius eadem permittit à Papa concedendas *sess.* 25. c. 7. *vers. quòd si quando*. Nihilominus & has Coadjutorias in tantum adhuc contrarias juri communi & ab eo exorbitare, etiam respectu Papæ, dici posse, affirmat Fagn. *loc. cit.* n. 49. in quantum conceduntur à Papa non jure ordinario, sicut conceditur Coadjutoria temporalis; sed ex speciali privilegio & dispensatione, uti id satis colligitur ex *c. c. petisti*. ubi postquam Papa fecerat gratiam illam Archiepiscopo Moguntino, subjicit hæc verba: Hoc nulli concedi alii patimur, quod tibi charitate cogente largiri censuimus. Atque ita concessionem hæc uti Ecclesiæ necessariam produisse ex speciali privilegio notant *videm* Archid. Præpos. & alii apud Fagn. *cit.* n. 49. sive ex speciali indulgentia, ut apud eundem Host. in *c. accepimus. de pactis*. n. 2. & Bellam. Burrig. Jo. And. &c. & cum iis Remouch. *de Coadjutor.* c. 3. n. 12. hæc expressis; Prædicta Zachariæ constitutio seu rescriptum intelligendum venit tanquam speciale privilegiū, & ex plenitudine potestatis favore personarum, seu potius missione extraordinaria & cœlesti instinctu, & proinde tanquam exorbitans à jure, contrariumque doctrinæ Patrum & regulis Ecclesiæ nullo modo trahendum in consequentiam. Unde jam, dum Thomasi, *de vet. & nova Eccles. disciplin.* p. 2. l. 2. c. 58. n. 1. ait: Peculiaribus pugnant & colliduntur Canonibus Resignationes, quibus Episcopi Coadjutores sibi simul & successores agglutinant: necesse est id intelligi de iis, qui id sine licentia Papæ faciebant.

Quæst. 311. Cur Concilium Tridentinum permiserit potius Coadjutorias in Cathedralibus & Monasteriis, quàm in beneficiis inferioribus.

1. Resp. hæc à Fagn. in *c. nulla. de concess. Præb.* n. 72. Thomasi, *cit.* c. 59. n. 11. reddi rationem: quòd cum Episcopus, vel Prælatus seu Præpositus Monasterii propter senium, vel ægritudinem redditus est inhabilis ad pastorale officium exercendum, necessitas cogit, ut illi de Coadjutore provideatur ob periculum animarum, ne gregi fidelium desit officium pastorale. Sape autem contingat, præsertim ultra montes, ut Episcopatus vel Abbatia, Prælato existente inhabili, indigeant Coadjutore magnæ autoritatis & potentie, qui valeat religionem, bona immunitatemque Ecclesiæ ab hæreticis aliisque adversariis

P. Leuren, Vic. Episc. Tract. II. De Coadjut.

conservare illasam, personæ verò hujusmodi vix & ne vix quidem induci possint ad id onus Coadjutoris suscipiendum, nisi cum futura successione, ut experientia docuit, ideo in hoc & similibus casibus, charitate urgente, circumspèctâ Papæ providentiâ Coadjutorias perpetuas salubriter provideri. Hæc autem ratio non urget pro Coadjutoriis perpetuis in beneficiis inferioribus; siquidem in iis non imminet illud periculum animarum; & si fortè immineret, non deessent, qui cum competente mercede Coadjutoriam susciperent sine futura successione. Sed neque dum in ecclesiis illis inferioribus officia divina persolvuntur à reliquis Canonicis & ministris, insuper Canonicus infirmus aut senio confectus non tenetur sibi adscribere Coadjutorem, aut inservire per substitutum. Fagn. *loc. cit.* n. 73. & in *c. licet. de præb.* à n. 126. mirum non est Concilium Tridentinum in iis Coadjutorias illas non permisisse; cum in iis ratio nulla urgentis necessitatis considerari possit; in argumentum enim trahi non possunt, quæ propter necessitatem aliquando concessa. *c. in argumentum. de reg. jur.* in 6. Sed neque in his inferioribus obtendi potest ratio utilitatis Ecclesiæ (quæ necessitati æquiparatur. Fagn. n. 74.) ex eo, quòd concedendo Coadjutorem addatur Ecclesiæ minister, qui loco Canonici impediti inserviat divinis; ea namque utilitas tanta non est, ut ei non præponderent gravamina & pericula plurima, quæ inde ecclesiis & personis ecclesiasticis obveniunt, præcipuè ex inverte hæc ratione facta illa successione hæreditariæ specie votòque captanda mortis. Fagn. *cit.* n. 74. & 75. Et licet hæc etiâ à Coadjutoriis perpetuis concessis respectu Episcopatus & Abbatiarum non omnia absint (præsertim, ubi Episcopo se solo sine Capitulo denominandi Coadjutore cum successione daretur facultas. Item dum Coadjutus adhuc juvenis & vegetus longam polliceatur vitam) necessitas tamen urgens & ingens Ecclesiæ hic & nunc præponderare videtur, quæ urgente Papa in beneficio viventis concedere successione valet. Castrop. *tract.* 13. d. 1. p. 9. n. 10. ubi etiam ex Azor. *instit. mor.* l. 3. c. 2. q. 2. in fine, quòd hoc ipsum nempe constituere Coadjutorem cum futura successione sape sit necessarium vel saltem utile, ut sic Coadjutor majore cum autoritate munus exerceat, diligentius procedat, & subditis sit carior, non secundum jus commune, sed contra illud, & ex speciali indulgentia, dispensatione, ac de plenitudine potestatis, juxta textum *c. proposuit. de concess. Præb.* Fagn. *loc. cit.* num. 82. uti & in provisione præbendæ vacaturæ Papa tollit vitium, quod est in promissione voti scilicet captandæ mortis, quia Papa est supra jus. Jo. And. in *cit. c. proposuit.* n. 3. v. *vacatura.* & ne captandæ alienæ mortis occasio ex benignitate gratiarum Sedis Apostolicæ tribuatur, & sic successio in beneficiis, emanat non secundum jus, sed ex gratia benignitate & speciali indulgentia Sedis Apostolicæ. *c. ne captandæ. de concess. præb.* in 6.

2. Absurda alia, quæ potius ex permissione istarum Coadjutoriarum in inferioribus profluunt, dum in iis facilius & frequentius Sedes Apostolica decipitur, Vide apud Fagn. n. 75. & 76. ubi dictum illud Gambati, de quo supra, quòd nimirum vi talis successione plerumque pueri, qui nedum ipsi Coadjutore, sed præda-

K 3

gogo

gogo egent, in beneficiis illis substituantur, ostendit locum habere etiam ex natura rei, & non solum per meram contingentiam, ut vult Lotter. *cit.* 9. 25. n. 19. contra mentem Papæ ex sinistra informatione, quæ vix caveri possit, aliudque absurdissimum addit, quod se audivisse ait; nempe quod Canonicus Cathedralis (utique ex deceptioe Papæ) prætextu inhabilitatis suæ serviendi ecclesiæ in divinis, obrinuerit Coadjutorem in Canonicatu suo cum futura successione, & paulò post idem ipse obrinuerit constitui Coadjutor in dignitate alterius ecclesiæ. Atque ita, qui inhabilis habebatur ad serviendum pro se ipso in ecclesiâ propria, fuerit repertus habilis ad serviendum pro alio in ecclesiâ aliena. Concludit Fagn. n. 77. Ad hæc & similia absurda cavenda, fortè consultis fore, ut Papa ab hujusmodi gratiis abstereret ubique, sicut absteret in Germania.

Quæst. 312. An igitur, dum Papa contra Concilium Tridentinum de facto ex plenitudine potestatis concedit istiusmodi Coadjutorias in beneficiis inferioribus, necesse habeat eidem Concilio derogare?

Resp. Tametsi Papa non nisi ex speciali indulgentia dispensativè, & de plenitudine potestatis laxando vinculum legis concedere queat hujusmodi Coadjutorias à jure communi & Tridentino exorbitantes, ut d. cum. Tametsi etiam hoc faciendo ad summum exercitè seu in actu exercitò deroget in hoc Tridentino, hoc est, operetur contra ejus dispositionem, non tamen necesse est, derogare illum ei in hoc specialiter & signanter. Fagn. in c. nulla. de concess. præb. n. 86. Castrop. loc. cit. n. 9. Garc. de benef. p. 4. c. 5. n. 30. & seq. Tametsi enim in concessionibus & gratiis contra constitutiones Conciliorum generalium requiratur ad earum validitatem specialis mentio & derogatio Concilii, cui concessio adversatur, ut habet communior, & pro ut ait Garc. loc. cit. n. 19. praxi & stylo approbata, adeòque sequenda quam juxta c. ex parte. de Capell. Monachor. cum Archid. in c. 1. de constit. in 6. tenent Millis in reportor. v. gratia facta contra Concil. gener. Felin in c. nonnulli. de refer. p. num. 2. & 3. dicens, totum mundum in hoc sequi Archidiaconum. Selv. de benef. p. 3. q. 11. n. 31. & p. 4. q. 7. n. 4. Rebuff. conf. 134. Cuchus Instit. major. l. 1. tit. 2. à n. 3. Germon. de sacror. immunit. l. 3. c. 11. n. 52. & de Indult. Cardin. §. per qua subiacis. n. 57. ubi etiam n. 74. advertit in Cancell. Apostolica suppleri derogationem Concilii, si omiſsa sit in supplicatione, modò pars Concilii, quæ obstat gratiæ, registrata sit in corpore juris. Paris. de resign. l. 6. q. 2. à n. 36. Zerol. in pr. Episc. p. 1. v. pensio. & p. 2. v. absolutio. §. 8. & plurimi alii apud Garc. loc. cit. n. 25. contra Innoc. in c. ex parte. de Capellis Monach. Gamb. de off. Legat. l. 10. n. 398. Cened. in collect. collect. 123. ad cit. c. nonnulli. n. 3. apud Garc. n. 27. tenentes, non magis faciendam mentionem Concilii quàm alterius juris, quam sententiam Felin. loc. cit. n. 3. dicit fortè veriore per textum c. nonnulli. & Garc. n. 29. in puncto juris valde probabilem. Tametsi prior illa sententia sequenda, adhuc tamen Concilio Tridentino derogatum non est in dicto puncto, nec ei solet aut oportet specialiter derogari propter expressam

præservationem autoritatis Sedis Apostolicæ, quæ continetur *sess. 25. de reform. decreto ultimo* his verbis: *Omnia in dicto S. Concilio statuta de morum reformatione & ecclesiastica disciplina ita decreta fuisse, ut in his salva semper autoritas Sedis Apostolicæ & sit, & esse intelligatur.* Castrop. Fagn. Garc. loc. cit. & Rota in una pensio. S. Angeli 16. Decemb. 1794. coram Pamphilo apud Garc. n. 31. hisce formalibus: Concilio Tridentino derogatur per clausulam generalem: *non obstantibus constitutionibus Apostolicis: propter dictum decretum ultimum sess. 25. ad notata per Felin. inc. ar. si Clerici, & Jacobat. de Conciliis. l. 5. a. 18. quem sequitur Tolet. in sum. l. 1. c. 41. Gonz. ad reg. 8. gl. 6. n. 120. ubi: sufficeret generalis derogatio, si alias appareret de intentione Papæ, licet de Concilio Tridentino specialiter aut in individuo mentio facta non fuerit; quia propter autoritatem illius nunquam ei solet specialiter derogari, ac ita servari video, & decisum, & declaratum audio.* contra Hojed. de incompar. benef. p. 2. c. ult. n. 85. Zerol. loc. cit. Menoch. conf. 294. à n. 11. l. 3. Enriq. in sum. l. 7. c. 26. §. 3. apud Garc. n. 36. tenentes requiri specialem Concilii Tridentini derogationem. Item contra Molin. de iust. tom. 1. tract. 2. d. 173. Sanch. de matrim. l. 3. d. 26. n. 7. Vivald. in Candelab. aureo tit. de absolut. 13. & in append. c. 12. n. 22. apud Garc. n. 41. tenentes ad derogationem legis Concilii recentis, ut est Tridentinum requiri, ut specialiter exprimat, derogari tali decreto talis Concilii, ut habere dicunt praxin; in quo tamen eos falli ait Garcias, Quin neque speciali neque generali derogatione Concilii Tridentini opus in quibuscunque concessionibus; sed satis est, ut Papa disponat contrarium ejus, quod Concilium disponit, modò supplica manu Papæ signata fuerit. Fagn. cit. n. 86. Garc. loc. cit. n. 32. juxta expressum motum proprium Pii V. anno 1570. emanatum, quem verbotenus recitat Garcias; uti & ad hunc motum proprium se referens expressè respondit S. Congregat. & decisum fuit in Cancell. Apost. per Abbreviatores teste Garcias. n. 34. & 35. Sed neque in concessionibus contra constitutiones aliorum Conciliorum necessaria est derogatio in specie & in individuo istius constitutionis, cui contravenit concessio, sed sufficit dicere v. g. *non obstante Concilio Lateranensi &c.* Garc. n. 37. contra Jo. Guttier. in reperit. L. nemo potest. ff. de legat. num. 173. Germon. Selv. ll. cit. Mandosium &c. Quinimo sufficit dicere: *non obstantibus constitutionibus editis in Concilio generali.* Garc. n. 40. ex Decio & Probo: *Vel non obstante cujusque Concilii determinatione.* Garc. cit. n. 40. *Vel non obstante lege quacunque seu aliqua lege, etiam in Concilio generali edita.* Jacobat. de Concil. l. 5. a. 8. Garc. n. 40. Idque sive Concilium sit recens, sive antiquum, Benzoni in specul. Episcop. de fuga. l. 1. d. 14. apud Garc. n. 42. Item Concilio generali derogatur per clausulam generalem: *non obstantibus ordinationibus & constitutionibus Apostolicis: quando concessio fit motu proprio, & ex narrativa apparet de certa scientia Papæ.* Garc. n. 45. citans Puteum decis. 494. l. 2. Mandos. de signat. grat. tit. de provision. &c. Sed neque inferiorem, cui Papa dedisset facultatem dispensandi super aliquo prohibito à Concilio generali, teneri derogare specialiter tali decreto aut Concilio, tenet Gambard. de off. Legat. l. 5. rubrica. an legatus possit unum conferre plura beneficia. à n. 184. loquens de Legato.

Item

Item apud illum Præpos. Paul. de Castro. loquentes in materia Comitum Palatii habentis potestatem legitimam apud Garc. n. 46. Denique, dum Papa disponeret aliquid contra Concilia, non per viam rescripti, sed legis, ne quidem requiri derogationem generalem, tradit Garc. n. 47. citans c. 1. de constit. in 6. & Gl. ibi. v. noscatur; quem sequuntur Anchor. Felin. in c. nonnulli. n. 5.

Quæst. 313. Num Coadjutoria adversentur concordatis Germaniæ?

1. **R**esp. primò: De Coadjutoriis, quæ conceduntur in Episcopatibus, Abbatibus aut etiam aliis dignitatibus, inferioribus à Papa ad petitionem Capitularium aliorumve, qui eligere aut conferre eas habent, quæstio esse non potest, quia per hoc non gravantur.

2. Resp. secundò: Coadjutoria cum futura successione in quibuscunque beneficiis ad solum consensum vel petitionem beneficiati, aut etiam citra eum, absque consensu Capitularium, seu electorum, aliorumve collatorum ordinariorum, ad quos eorum provisio spectat, concedi à Papa, manifestè & directè repugnat concordatis Germaniæ. Fagn. in c. nulla. de concess. præb. n. 77. Remouch. in synop. de Coadjutor. c. 5. n. 16. Gonz. ad reg. 8. gl. 5. n. 11. citans Castellor. decis. unic. sub tit. de pact. quam vocat auream, canonizatam, & ab omnibus impugnationibus contra illam defensam à Rota in una Germana concordator. 11. Martii 1549. Brauden ad concordat. Germ. q. 11. n. 2. Paris. de resen. l. 6. q. 5. n. 70. Wames. Consil. can. tom. 1. conf. 33. n. 12. Chok. ad reg. 8. gl. 11. n. 7. 23. & seq. Piafec. in pr. episc. p. 2. c. 5. n. 2. n. 10. Nicolart. ad concord. Germ. tit. 1. dub. 8. §. 6. recitans quoque hanc in rem decisionem Rotæ rotalem pulcherrimam apud Puteum 225. vel ut alii, 226. uti & §. 7. aliam in una Leodiens. Canoniar. de 16. Jun. 1606. quas decisiones Rotæ per plures alias ejusdem Rotæ decisiones confirmatas testatur §. 8. nempe decis. 10. p. 3. l. 3. divers. & apud Mohendam decis. 10. alias 330. de privileg. & indult. Item decis. 570. n. 9. p. 1. recent. uti & cit. §. 8. refert motum proprium Pauli V. Concordata siquidem excludunt quascunque gratias præventivas & expectativas, reservationes, ac collationes, & quasvis dispositiones Ordinariorum jus, collationem, electionem seu dispositionem in sex mensibus impediens. Remouch. cit. n. 16. Nicol. cit. §. 6. juxta Rotæ decis. 570. n. 9. p. 1. recent. & tenorem ipsum Concordatorum, §. placet etiam Nobis. sicutque omnino favorabilia, ac plenissimè ad favorem Ordinariorum interpretanda; cum quodam sex mensibus Ordinariorum reducant ad dispositionem juris communis. Nicol. loc. cit. n. 11. quo Episcopi sunt collatores beneficiorum omnium quovis mente vacantium. Gonz. ad reg. 8. Cancell. §. 1. proœmial. n. 21. Wames. Conf. Can. tom. 1. conf. 262. n. 15. Garc. p. 5. c. 1. n. 52. Piafec. in pr. Episc. p. 2. a. 2. n. 9. & 10. & AA. passim juxta c. omnes Basilicæ, & c. nullus omnino. 16. q. 7. uti idem etiam patet ex eo, quod Papa per concordata intenderit uberiores gratias concedere Ordinariis Germaniæ, quam regula octava Cancell. concedat aliis Ordinariis, quæ ubertas major inter reliqua consistit in eo, quod respectu aliorum Ordinariorum in regula mensium removerit tantum reservationes & gratias expectativas impediens dispositio-

nes illorum aliorum Ordinariorum; per Concordata verò ultra reservationes & expectativas intenderit removere quascunque etiam alias dispositiones (quo nomine utique venit etiam Coadjutoria cum futura successione per notata DD. in c. cum in illis. §. 1. de præb. in 6. Puteus in memorata decis. §. 4.) impediens Ordinarios Germaniæ in dispositione sua quod ad sex illos menses, adeoque & Coadjutorias hujusmodi Put. loc. cit. §. 3. & 4. Unde jam Ordinarii Germaniæ, ad quos spectat jus conferendi, eligendi, aliterque disponendi de beneficiis, plenam habent potestatem beneficia, etiam Coadjutoriis fortè obnoxia, seu affecta in sex illis suis mensibus liberè conferendi, ad ea eligendi &c. Nicol. cit. §. 6. Wames. loc. cit. conf. 33. n. 12. & quodcunque à quocunque, etiam per Papam fit in contrarium, hoc est, impediens illam illorum collationem, irritum est & inane. Wames. loc. cit. clausula enim irritans Concordatis inserta loc. cit. n. 12. & 14. ligat quoque Pontificem juxta Wames. & plures alios apud Chok. loc. cit. n. 9. etiam non dicatur: per Nos aut successores nostros contigerit attentari: etsi iis contrarium teneat Garc. p. 5. c. 1. n. 29. Chok. ipse loc. cit. n. 22. & illud n. 7. sic limiter: nisi Papa ex justa causa ejusmodi concordatis derogaret, quod num possit, dictum est alibi. Adde, quod Concordata hæc quoque veri pacti rationem & vim habeant. Wames. loc. cit. n. 13. sic testans expressè declarasse Julium III. adeoque à Papa sine nationis Germanicæ consensu eis contraveniri nequeat; cum, quæ ex pacto constant, absque partium consensu abrogari non consueverint, & contractus liget quemlibet, etiam si Princeps sit alias legibus solutus. Wames. n. 13. citans c. 1. de probat. Bald. in l. Princeps. de LL. Lud. Rom. conf. 352. quaritur primò. n. 16. Ita ut proinde sæpe partium operetur etiam clausula derogatoria Concordatorum; eò quod ea vel importunitate impetrantium tales Coadjutorias adjecta sit, dum frequenter in nonnullis causis Papa aut Princeps inverecunda petentium inhiatione constringitur, ut non concedenda tribuat, quæ tamen sic extorta nihilo plus firmitatis aut roboris habere debent. l. 1. c. de petit. honor. subl. lib. 10. Wames. cit. n. 14. vel etiam derogatio illa ob expeditorum inadvertentiam irrepsit, uti id indicat Pius IV. apud Chok. loc. cit. sub n. 23. dum motu proprio revocavit derogationem Concordatorum Germaniæ in simili Coadjutoria, declarando, per deputationem in Coadjutorem, & exinde collationem Canoniatûs Ecclesiæ Metensis in mense ordinario cum Concordatorum derogatione intentionis suæ non fuisse aut esse dictis Concordatis derogare, aut aliàs illis in aliquo præjudicare, sed eandem prætentam derogationem ob Expeditorum inadvertentiam & præoccupationem obreptam tanquam contra intentionem & voluntatem suam extortam nullam & invalidam, ac nullius roboris vel momenti fuisse aut esse. Quod etiam spectat, quod teste Simonett. de reservat. q. 99. n. 28. apud Chok. loc. cit. Gregorius XIII. quadam constitutione sua anno 1572. 6. Jun. Romæ publicatâ declaravit, se sub quacunque verborum forma rescripserit, Concordata lædere nolle. Vel quod, ut Wames. cit. n. 14. dicta derogatio per se resolvatur ob decretum irritans, aut rationem patet, quam Concordata continent. Unde jam sequitur, quod si Papa concederet cuiquam Coadjutoriam

toriam istiusmodi cum futura successione in Germania, eam suum effectum sortiri non posse, nisi Coadjutus in mense Apostolico cesserit aut decederit, vel alias ad provisionem Papæ tale beneficium aliqua ratione spectaret. Chok. *loc. cit. n. 7.* ex Wamel. *conf. 33. n. 12.* Vel enim conditionem illam: *si beneficium vacabit in mense Apostolico &c.* ab initio continuasse dici debet: vel, si pura & simplex fuerit, valere non potuisse, obstantibus nimirum Concordatis Germaniæ. Wamel. *n. 13.*

3. Neque his obstat primò, quòd salvis Concordatis Papæ, quin & ejus Legatus de Latere possit conferre beneficia in sex mensibus Ordinariorum, & cum illis concurrere. Rebuff. *in Concord. rubric. de collat. §. 1. si quis vel alium superiorem.* Brand. *in Concord. Germ. not. A.* Chok. *loc. cit. n. 15. & 16.* Gonz. *ad reg. 8. gl. 25. n. 15. & seq.* pluribus id firmans Rotæ Decisionibus. Nam gratiæ solùm præventivæ respectu illorum sex mensium contrariæ sunt Concordatis. AA. iidem & Simonet. *de reservat. q. 2.* eò quòd hæc absolute impediunt collationes Ordinariorum: quòd verò cum illis possit concurrere Papæ, non impedit, quò minus ipsi possint prævenire Papam, in quo casu prævalebit illorum provisio provisioni apostolica.

4. Nec obstat secundò, quòd regressus ad beneficia non obstat Concordatis: cum tamen regressibus æquiparentur Coadjutoria cum futura successione. Paris. *loc. cit. n. 71.* cum Mandos. *ad reg. de impetrand. benef. per obitum. q. 10. n. 7.* utpote quæ non minus quam Coadjutoria impediunt provisiones Ordinariorum. Nam regressus habent causam juris de præterito, nimirum ex voluntate resignantis, non aliter volentis resignare, nisi reservato sibi regressu, & voluntate Papæ id admittentis. Paris. *loc. cit. n. 72.* juxta citatam illam decisionem Rotalem apud Puteum §. 11. Unde jam, ut dicitur in eadem decis. per fictionem juris non videtur inducta vacatio; sed potius est quædam continuatio primævi juris propter voluntatem ejus, nempe resignantis, qui legem apposuit in re sua, & illa voluntas tempore, quo locus est regressui, adhuc durat, & sic fingitur, quòd nulla interveniat vacatio, ex quo fit dispositio in eandem personam & non diversam. Coadjutoria è contra nihil habent de præterito, & in iis fictio illa non vacationis non habet locum, dum Coadjutor non dicitur continuare; cum jus sit & fuerit titularis, & ideo dispositio dicitur fieri in diversam personam, ac proinde per illas Coadjutorias dicitur contraveniri Concordatis *cit. decis. Rotæ §. 11.*

5. Nec obstat tertio, quòd sicut regressus datur ex causa aliqua onerosa, nempe cessionis. Paris. *loc. cit. n. 73.* citans Put. *decis. 174. l. 1.* Sarneaf. *de non judicand. juxta for. supplicat. q. 4.* idèoque non dicitur proprie gratia, ex quo potius in compensationem exhibiti beneficii concedi videtur. Paris. *loc. cit. n. 74.* Sarn. *loc. cit. n. 2.* ac propterea non contraveniat Concordatis; ita etiam Coadjutoria datur propter bene merita, ac ita pariter non videatur Concordatis contraria; cum juxta L. Aquilius. *ff. de donat. dispositio loquens simpliciter non habeat locum in dispositione remuneratoria.* Nam non ideo solùm, sed etiam propter necessitatem Ecclesiæ, cui Coadjutus intervenire non potest. *c. 1. de Cler. agrot. in 6. & 10. tit. extra.* & in recompensationem laborum suorum Coadjutori datur portio fructuum. *cit. c. 1.*

& c. de Rectoribus. de Cleric. agrot. & idèo, si aliud de remunerationem habet, non debet illi dari successio. *cit. decis. Rot. Put. §. 12.*

6. Nec obstat quardò, quòd dando Coadjutoriam, etiam temporalem, Papæ apponat manus, & ex hac appositione resulret affectio impediens Ordinarios collatores à provisione talis beneficii, non minus quam Coadjutoria ipsa cum futura successione; & tamen talis affectio non fit contraria Concordatis. Nam dato, nasci ex datione Coadjutoris affectionem (de quo, ut habet citata decis. Rotæ §. 13. merito dubitatur & negabitur à nobis infra *quæst. 323.* neque enim huc applicari potest simile de datione beneficii in commendam; cum in commenda vacet beneficium, & Papæ commendando beneficium declarat, quòd de eo disponere intendat; in datione verò Coadjutoris beneficium non vacet, & Papæ tunc faciat, quòd de jure est, adèoque non efficitur per hoc beneficium, ita ut Ordinarius cessante Coadjutoria, non possit de eo disponere) dato inquam tantisper hoc, malè adhuc apponitur. Siquidem cum Papæ dicat in Concordatis: *Reservationibus aliis à præmissis, & dispositionibus non obstantibus quibuscunque;* & ista reservatio seu affectio per appositionem manus in datione Coadjutoris non continueatur, sequitur, quòd talis affectio non obstat Ordinarius. *cit. decis. §. 13.*

7. Nec obstat quinto textus in *l. fin. §. cui dulcia. ff. de vini trit. & oleo leg.* ubi dicitur: quòd cui dulcia legata, veniunt dulcia potabilia & comestibilia; sed si dictum fuisset: *lego vinum amphorarium & omnia dulcia:* ex legatione vini tantum veniunt potabilia; ut proinde idem dicendum videatur in casu præsentis, nempe quòd verba illa: *Vel quamvis aliam dispositionem:* ex collatione præcedente verborum sunt restringenda ad dispositiones similes præcedentibus, scilicet reservationibus & expectat vis, quæ sunt siue consensu ad corpora incerta, adèoque sub iis venire nequeat Coadjutoria, utpote quæ fit de consensu ad certum corpus; cum universalis illa tantum referri debeat ad illa, quæ sunt ejusdem speciei. Nam verum est, quòd dictio illa: *Quamvis aliam:* non comprehendat nisi similia expressis, quando tumus in materia restringibili; in præsentem autem non sumus in materia restringibili; quia concordata facta sunt ex causa, & proinde Papæ intendebat uberiorem illis Ordinarius facere gratiam quam aliis. *cit. decis. §. 5.* Adde, quòd, cum reservatio non tantum fiat ad incerta corpora, sed etiam fieri possit de certo corpore & de consensu possidentis, in quo casu dicitur reservatio specialis. Aneas de Falcon. *tract. de reservat. q. 2.* & Papæ excludat quamcumque reservationem, excludet etiam reservationem vel dispositionem de consensu ad certum corpus, qualis est Coadjutoria. *cit. decis. §. 7.* Ac denique, cum verba illa: *Vel quamvis aliam dispositionem:* implicent qualitatem similem in genere, nempe quamvis aliam dispositionem impediendam Ordinarios in sua dispositione, implicabunt quoque dictas Coadjutorias, ut sicut Papæ excludit reservationem & expectativam impediendam Ordinarios in sua dispositione, ita etiam excludat quamcumque aliam dispositionem impediendam Ordinarios in sua dispositione. *cit. decis. §. 8.* Plura huc conducentia infra, ubi de modo concedendi Coadjutorias cum consensu Ordinariorum,

Quæst.

Quaestio 314. Num coadjutoria istiusmodi cum futura successione repugnent indulg. Cardinalium, Episcoporum, Prelatorum aliorum Collegiorum, & Universitatum, quae habent circa collationem beneficiorum in mensibus Papa reservatis.

1. **R**esp. ad primum, nimirum quo ad Cardinales, & Episcopos affirmativè. *Paril. de resign. l. 6. q. 5. n. 70. Gonz. ad reg. 3. gl. f. §. 9. n. 1. Remouch. c. 5. n. 18. Nicol. tit. 1. dub. 8. §. 9. Rota in una Tole- ran. Archipresb. teste Moheda decis. 10. de privileg. per totam. Put. decis. 108. l. 2. apud Gonz. & sic expres- sè de indulg. Cardinalium, quod excludant gratias illas preventivas, & quod ad derogandum illis per coadjutorias requiratur expressa deroga- tio. *Cast. d. tit. de pactis, decis. jur. c. 4. de privileg. Put. Mohed. loc. cit. apud Remouch. loc. cit.* cum enim illi de jure communi intentionem fundatam habeant conferendi beneficia in omni mense vacantia, per- talia indulta nihil de novo iis conceditur, nec prop- riè augetur illa ipsis à jure communi concessa fa- cultas, & indulta illa non tam sint privilegia, quam solum removeant impedimenta illis ob- stantia per reservationes apostolicas. *Gonz. ad reg. 3. cancell. gl. 24. n. 24. & seq. Garc. de benef. p. 5. c. 5. n. 7. Remouch. de coadjutor. c. 5. n. 18. Nicolart. in concord. Germ. tit. 1. dub. 8. §. 9. citans pro hoc plures Rotæ de- cis.* Idcirco illi vi illorum indultorum, quae non minus sunt favorabilia, & clausulis aequè prae- gnantibus munita, quam ipsa concordata Germ. (quamvis ex eo fortè difficilior illis derogetur, quod insuper, ut dictum, habeant rationem pacti) beneficia coadjutorias affecta in praedictis mensi- bus aliàs reservatis rectè conferunt, cum Papa citra eorumdem indultorum specialem & expressam derogationem aut ipsorum indultorum con- sensum tales coadjutorias concedere nequeat aut soleat.*

2. **R**esp. Ad secundum negativè, nimirum quò ad indulta concessa collegiis, Universitatibus studiorum generalium, & Prelatis, quibus citra assensum juris communis extraordinariè, & ex mera fedis Apostolicæ indulgentia competit fa- cultas nominandi, & providendi de beneficiis va- cantibus in mensibus reservatis. *Remouch. cit. c. 5. n. 18. & ex eo verboreus Nicolart. loc. cit. §. 10.* In- dulta enim in hoc casu mixta favore & privilegio speciali, & emanare plerumque solita ob privatam utilitatem certorum beneficiorum verè per obi- tum in certis mensibus Apostolicis vacantium ca- reant illa juris assistentià, conceduntur salvis non solum preventionibus (ut dictum etiam de con- cordatis Germaniæ) sed & gratiis preventivis, nempe expectativis à Papa concessis aut conce- dendis & aliis beneficiis, quae fortè per manus appositionem à Papa affici solent; uti Papæ tan- quam per manus appositionem affecta manere beneficia, de quibus per gratiam Coadjutorialem disponit, sive super quibus coadjutoriam concedit, sentire videntur *Remouch. & Nicolart. citato Garcia, p. 5. c. 1. n. 174.* qui tamen ibi aliud nihil, quam quod nos *quest. praeced. ex Puteo,* nimirum dubitari de eo, num ex inde nascatur talis affectio impediens collatores ordinarios, & ad illud pro- bandum non valere exemplum de commendis. *Quia etsi hac indulta gratias istiusmodi preventi- vas excluderent, adhuc, quia integra pleniorque potestas inabdicabiliter remanet penes Papam*

concedentem, tacita & virtualis derogatio resul- tans ex contraria Papæ dispositione sufficit. *Re- mouch. & Nicol. l. cit. citantes Gonz. ad reg. 3. §. 2. proem. n. 2. & 9.* ubi tamen is nihil aliud, quam quòd Papa concedendo Episcopis quatuor aut sex illos menses, adhuc possit in illis cum iis concur- tere; quia penes Papam concedentem manet ead- em & major potestas juxta *c. dudum, de prab. in 6. & quòd Princeps, ut Bald. conf. 326. in fine,* dum com- mittit alteri jurisdictionem, videatur eandem sibi reservare, nisi pro bono pacis permittat expres- se contrarium; & quòd semper autoritas conce- dentis maneat illata & inseparabilis penes eum resideat potestas. Qualia, & non alia, utpote lo- quens de solis Episcopis respectu mensium ordi- natorum habet *Lotter. l. 2. q. 2. n. 26. & 28.* quem insuper citat *Nicol. de cetero ob stare non videtur responsioni,* quod quibusdam hujusmodi indultis inferatur praerogativa gaudendi concordatis Ger- maniae cum decreto irritante, quia praerogativa illa respicere duntaxat potest executionem seu mo- dum conferendi & immittendi taxativè respectu dictorum beneficiorum verè per obitum, non an- tem fidei seu alio modo vacantium vel reservato- rum, aut per collationem, expectativam, aut aliam manus appositionem affectorum, *Remouch. loc. cit. & ex eo Nicol. loc. cit. §. 11.*

Quaestio 315. Quis ortus & progressus Coad- jutoriarum.

1. **R**espond. primò: quòd spectat ad Coadju- torias temporales, fuere ea primitus non aliunde, quam moribus ob insufficientiam Episco- porum, aliorumque Prelatorum ex necessitate pro salute populi, & subditorum introducta; do- nec dein sic jure statutum à Gregor. IX. ut Episco- pis, Archidiaconis & rectoribus quarumcunque Ecclesiarum senio aut morbo impeditis & reddi- tis inhabilibus ad explendum manus suam daren- tur Coadjutores, assignatà illis congruà sustentatione, & ceteris ecclesiae proventibus relictis, quò ad viverent, dictis rectoribus inhabilibus, ut patet ex *tit. de cler. agror. & debilitato. Remouch. tract. de Coadjutor. c. 3. n. 1. vide Thomasin. in vet. & nova Eccl. discipl. p. 2. l. 2. c. 59. n. 7.*

2. **R**esp. secundò. De Coadjutoriarum perpetuarum, sive quae suat cum futura successione, ori- gine nou ita liquet. Illud tamen certum, fuisse eam antiquissimam. *Paril. de resign. l. 7. q. 20. n. 1. Lotter. de re benef. l. 2. q. 25. n. 8.* & non tam jure communi (utpote in quo, ut dictum supra, nullum earum extat vestigium) quam moribus & stylo adin- ventas esse. *Remouch. loc. cit. n. 4. & ex Castador. decis. 2. n. 2. de restit. spoliat. Gonz. ad reg. 3. cancell. gl. 5. §. 9. n. 46. Thomas. cit. c. 59. n. 9. in specie de Coadju- toriis illis perpetuis in beneficiis inferioribus ait: quam certis praesidiis nitantur Coadjutores, quibus ca- nonica suffragantur causa & rationes, tam nutat vacil- latque horum Coadjutorum ratio, quorum succedendi consuetudini nulla favent jura, sed unus Romana curia usus stylusque, ideo & proscripsi sunt à Tridentino Co- adjutores hi omnes spe improba succedendi sibi blandien- tes &c.* Permitti quoque potest, habuisse illas in tantum affinitatis aliquid à jure veteri, in quan- tum legitime datus coadjutor temporalis, si post decessum Coadjuti inveniebatur dignus, designari solebat per Papam successor. *Remouch. loc. cit. n. 4. & 5. citans Rebuff. in pr. benef. de resign. expres. n. 6.* Et id quidem rationabiliter; tamen enim ut inquit *Lotter. loc. cit. n. 9. & 10. defuncto Coadjutore*

possit

possit magis idoneus successor inveniri, id tamen neque ex honestate est, neque utilitate Ecclesiae; nam quò ad idoneitatem, eo ipso, quòd semel causà cognitā electus quis sit huic muneri, in tantum praesumitur quovis alio melior, ut de ejus idoneitate non possit dubitari, pro quo est textus c. 1. dist. 94. & gl. in c. miramur. v. pro laboribus. dist. 61. & Coadjutor perfunctus officio videtur in assecutione istius beneficii cuivis alteri praefendus ob labores semel pro Ecclesia illa impensos.

3. Resp. Tertio. Stylus ille adsciscendi coadjutores, etiam cum futura successione, respectu Episcopatum usitatus per prima quinque saecula, antiquus valde videtur, etli non semper pariformis. Pro quo Remouch, citat. l. 2. Hist. Eccl. auctore Ruffino. c. 3. n. 7. Sic Macarius Episcopus Hierosolymitanus singulari & sapiente invento, ne sibi subrogaretur Episcopus Arianus, instigavit cives Hierosolymitanos, ut clam à se ordinatum Maximum Episcopum Diatropolitanum invaderent, & detinerent Hierosolymis successorem sibi aliquando futurum, interim verò Coadjutorem. Sozomen. l. 2. c. 15. apud Thomaf. loc. cit. p. 2. l. 2. c. 55. n. 12. Similiter, & quidem divino instinctu contigit Episcopum alteri Episcopo adscisci, primò quidem ut Coadjutorem, futurum dein in ecclesiae successorem, dum Narciscus Episcopus Hierosolymitanus, Alexandrum Cappadociae Episcopum venientem Hierosolymam ad visitanda loca sancta ad legit sibi in Coadjutorem, & se defuncto, in successorem cum Episcoporum provincia consensu, triplici in hoc casu utentium dispensatione, nempe solvendo Alexandrum à nexu prioris ecclesiae, dando illum Narcisso in Coadjutorem & viventi in successorem. Euseb. Hist. Eccl. l. 6. c. 11. apud Thomas. loc. cit. n. 10. Idem fecit S. Athanasius, assumendo Petrum presbyterum in Coadjutorem, & laborum suorum socium, & designando illum, non quidem tunc, sed ex post, adventante nimirum morte successorem suum, cui designationi & voluntati clerus & populus subscripsit, Theodoret. l. 4. c. 18. apud Thomaf. loc. cit. n. 3. & Ruffin. loc. cit. apud Remouch. cit. n. 10. sic quoque in latina & occidentis Ecclesia Valerius Hipponensis Episcopus ingravescente senecta & infirmitate ab Episcopo Carthaginensi primato suo impetravit licentiam, accedente consensu Episcoporum illius provinciae, nec non cleri populi que Hipponensis, ut Augustinus se superstite crearetur in Episcopum in eum suum, ut non tantum sibi mortuo succederet, sed & superstite accederet Coadjutor. Possevin. in vita S. Augustini c. 8. apud Thomaf. loc. cit. c. 56. n. 1. & 2. in quo factò ipse Augustinus illud maxime improbat, quòd Valerius se adhuc vivente ordinari fecerit Episcopum, atque ita duos simul esse Episcopos unius Ecclesiae, quòd fieri veterat concilium Nicænum can. 8. quam ingesta exemplorum copià obrutus prius obtulerat Augustinus: nequaquam verò, ut ait Thomafin. Augustino futuro sollicito circa canonis illius transgressionem, modò Valerius, designato & electo Coadjutore & successore suo, solà ejus consecratione abstinuisset. Hunc errorem postmodum correcturus Augustinus, dum Erradium presbyterum suum in concione cleri & populi, eo applaudente, designavit successorem suum, & tantisper, quo ad vixit, Coadjutorem suum hisce expressis, ut constat ex ejus epistola 110. cujus textum recitat Thomaf. cit. c. 56. n. 5. ad huc in corpore posito beatae memoriæ Patre & Episcopo se-

ne Valerio, Episcopo ordinatus sum, & sedi cum illo, quòd Concilio Nicæno prohibitum esse nesciebam, nec ipse sciebat. quòd ergo reprehensum est in me, nolo reprehendi in filio meo, erit presbyter ut est, quando Deus voluerit futurus Episcopus. Interim tamen in munia ipsa & functiones episcopalis officii succedere Erradium voluit Augustinus successorem designatum, ut ipse totum se conferret ad Ecclesiae defensionem, & ad hæreticorum expugnationem, quam illi provinciam demandarant Numidiae & Carthaginis Concilia, ut ipse Augustinus testatur hisce expressis: obsecro, ut huic juveni, huic presbytero Erradio, quem hodie in nomine Christi designo Episcopum successorem mihi, patiamini me refundere onera occupationum mearum &c. Verum quòd attinet factum illud Valerii Hipponensis Episcopi (de quo textus est in c. non autem 7. q. 1.) videtur contineri in eo non tam designatio successoris quàm accessus; eò quòd Augustinus non fuerit successor, sed cõepiscopus Valerii, ut constat ex illis citati textus verbis: ita confectus est, ut non succederet in cathedra Episcopi, sed accederet; nam incolumi Valerio Hipponensis ecclesiae cõepiscopus factus est Augustinus. Fagn. in c. nulla. de concess. praeb. n. 81. contra Lotter. l. 2. q. 25. n. 8. & Puteum decis. 226. n. 17. l. 3. quos errore lapsos ait Fagn. loc. cit. n. 44. & cit. n. 81. ait, exemplum hoc potuisse omitti, quia impertinens est ad stabilendam Coadjutoriam cum futura successione. Quòd etiam facit, quòd qui cum alio simul & pari jure eandemque sedem ex æquo occupat, non possit, dum postmodum collegà defuncto, solus regit, dici collegæ successor. Sed quidquid sit de hoc, eadem saltem instantia obmoveri non potest contra factum ipsius Augustini simul in Coadjutorem & verum successorem designantis Erradium. Sed neque obstat Nicæno Concilio veranti duos in una urbe, seu potius unius urbis esse Episcopos, quòd minus qui jam est episcopali charactere insignitus, vel etiam propriam ecclesiam re ipsa, & non merè titulariter regendam haber, designetur Coadjutor alterius Episcopi, modò hoc vivente pari ac æquè principali jure unà cum Coadjutore Episcopo non regat eandem Ecclesiam. De cetero qualiter practicum primis illis saeculis, ut quandoque unius civitatis duo essent Episcopi, vide apud Thomaf. loc. cit. c. 55. & 56. ubi etiam, uti & in sequentibus, qualiter Episcopi mortui vicini soliti sint suos denominare successores, non obstante synodo Antiochenà can. 23. verante, ne Episcopi etiam mortui vicini sibi successores constituent; quem canonem vel in totum ignoravit Augustinus, aut existimavit, eò vetari solum successoris designationem ejusmodi, cui non suffragaretur cleri plebisque consensus; unde nec à Carthaginensi, nec ab alio Primato Archiepiscopo Moguntinus à Zacharia Papa impetravit licentiam assumendi sibi Coadjutorem cum futura successione, prout de

4. Resp. quarto. Ab anno Christi 500. ad 800. quoque extare videntur hujus rei exempla, interveniente in ea Coadjutorum perpetuorum designatione summi Pontificis autoritate; sic anno 741. Bonifacius ille sanctitate & apostolatu Germaniae notissimus Archiepiscopus Moguntinus à Zacharia Papa impetravit licentiam assumendi sibi Coadjutorem cum futura successione, prout de

de hoc est textus in *c. petiisti* 7. q. 1. de quo textu inquit Fagn. in *c. nulla. de conceff. prab. n. 78.* loquitur illum de Episcopo, cui ex permissione canonum dispensative dari potest Coadjutor cum futura successione. Quamvis addat *n. 79.* patere ex hoc textu, Papam non concessisse Episcopo designationem Coadjutoris cum futura successione, nisi cum duabus conditionibus, quarum una fuit, ut Episcopus eum probaret in ministerio Coadjutoria; altera, ut postquam probaverit, & aptum esse repererit, ad officium pastorale in ultima hora, quâ se cognoverit ex hoc saculo migraturum, sibi successorem designet: adeo quæ talis Coadjutoria valde diversa fuerit à modernis Coadjutoriis, utpote quæ datur ante ullum experimentum citra periculum mortis Coadjuti, & uno contextu cum futura successione. Adde, quod si textus idem accurate consideretur, Papa solum concesserit Archiepiscopo Moguntino assumere sibi coadjutorem, qui post obitum ejus accederet ad apostolicam sedem, ab ea ordinandus, hoc est, providendus de Episcopatu illo; ordinare enim hic idem significat, quod *conferre*, vel certe idem quod *confirmare*, ut pluribus probat Fagn. *n. 80.* Exempla cetera præterio, utpote quæ non tam Coadjutoriam quam puram designationem successoris superstitibus Episcopis factam continent, quæ conglobata vide apud Thomaf. *loc. cit. c. 57.*

5. Resp. quintò. Accedendo nunc ad tempora Caroli magni & stirpis ipsius, continuata fuerunt similia Coadjutoriarum cum futura successione in Archiepiscopatibus exempla. Sic S. Rembertus Bremensis Archiepiscopus, cum jam non esset amplius ferendo oneri par, petiit à regibus Ludovico ejusque filiis Ludovico & Carolo cum approbatione Concilii, ut (nondum tamen interpellata sedis Apostolicæ autoritate) permitteretur Adelgarium Corbejenfis in Saxonia canobii monachum sibi jam nunc coadjutorem accersere, habiturus dein successorem. Thomaf. *loc. cit. n. 58.* ex Surio in *vita & Remberti, ad 4. Februar.* Sic S. Udalricus Augustanus Episcopus impetravit ab Imperatore, ut Adalberoni nepoti suo administratio temporalis Episcopatus permitteretur, deponens etiam in Episcopatum ipsum successione, cui tamen impetrationi vehementer dein restitum in Concilio Ingelheimensi ab Archiepiscopis & Episcopis, de quo vide Thomaf. *cit. c. 58, n. 8.* & Surium *ad 14. Julii.* similia attentata ab aliis Episcopis vide apud Thomaf. Atque ita necdum recurrebatur Romanam, nec ad cessionem Episcopi, nec ad resignationem in favorem, nec ad Coadjutorem & successorem sibi asciscendum, sed tota es potestas residebat penes Imperatorem & concilium provinciale. Thomaf. *cit. n. 8.*

6. Resp. sextò. Post annum Christi. 1000. res hæc se aliquantò aliter habuit, dum pro impetrando Coadjutore cum futura successione cæpit recurri quoque ad Papam, non tamen declinato regum consensu & cleri suffragio; ut patet ex eo, quod dum Sanctus Aragonum in Hispania Episcopus à Gregorio VII. peteret licentiam sibi asciscendi successorem, præsentavitque hunc in finem duos clericos, quorum alteri ipse & Rex averent Episcopatum illum conferri, Papa rejectis illis clericis, utpote concubinâ natis, monuit Episcopum, ut sibi prius aliquem adjungeret clericum, curas suas & functiones in eum refunderet, probatumque per annum & repertum idoneum Romanam mitteret, cleri totius testimonio instructum,

unâ cum charta regia, quâ regis assensus declaratur; tunc enim talem non passurum repulsam. Thomaf. *loc. cit. c. 59. n. 1.*

7. Resp. septimò. Posterioribus verò sæculis ante Tridentinum coadjutoria illa quoque perpetua in beneficiis inferioribus à summis Pontificibus gratiosè & specialiter concedi solebant. Garc. *de benef. p. 4. c. 5. n. 22.* Et quidem facile, ut Barbofa *juris eccl. l. 3. c. 10. n. 32.* juxta formulam, quam ponit Mandos. *ad reg. cancell. 11. q. 6.* Nascentibus tamen postea ex inde variis abusibus regimini ecclesiastico valde noxiis, penitus eas abrogavit Tridentin. *sess. 2. c. 7.* Remouch. *c. 3. n. 15.* Garc. *l. c. n. 23.* ac ita quoque edito regio à Ludovico XIII. Galliarum Rege anno 1629. Coadjutoria hæc ad Canonicatus & parochiales ecclesias prescripta sunt teste Thomaf. *l. c. c. 59. n. 10.* ac ita observatum est tempore Pii V. & Gregor. XIII. usque ad tempora Sixti V. à quo non obstante Concilio, tales Coadjutoria concessa denuo, & tempore Clementis VIII. concedebantur in dignitatibus, canonicatibus & portionibus cathedralium & collegiarum ecclesiarum, & aliqua, licet pauca, in parochialibus absque derogatione dicti Concilii. Garc. *loc. cit. n. 24.* Barbof. *loc. cit. n. 33.* Et sic hodie ait de suo tempore Gonz. *ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 47. & seq. passim* Conceduntur à sede Apostol. tales Coadjutoria perpetua, modò ad id porrigantur literæ commendatitia Episcoporum, etiam per modum Epistolæ missæ attestantes, similem concessionem Coadjutoria Ecclesiæ utilem esse. et si petatur Coadjutoria ad aliquam præbendam in Cathedrali vel Collegiata, tunc quidem servatur, quod sufficienter literæ missivæ, seu epistola solius Capituli, vel majoris partis illius, quamvis Episcopus non scribat; & statim, si persona prætendens Coadjutoriam est aliàs idonea ad tale beneficium, ad illius & proprietarii instantiam conceduntur similes gratia, quoad rectorias autem seu beneficia curata raro conceduntur, sed aliquando transeunt &c.

Questio 316. Coadjutoria an sit beneficium ecclesiasticum?

Respondeo Coadjutoria neque temporalis, neque cum futura successione est verè ac propriè beneficium. Barbof. *loc. cit. n. 50.* Gonz. *loc. cit. n. 40.* & 64. Azor. *institut. mor. p. 2. l. 3. c. 2. q. 4.* Ventrigl. *tom. 2. annot. 13. §. unico. n. 36.* Castropal. *tract. 3. d. 1. p. 9. n. 1.* ubi: Coadjutoria alia est cum jure succedendi in beneficio, alia sine tali jure; quocumque modo concedatur Coadjutoria, non est beneficium, Remouch. *c. 8. n. 19.* Tondut *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 3. n. 3.* ubi: nec temporalis Coadjutoria, nec perpetua propriè appellatione beneficii venit. Per neutrum enim harum Coadjutoriarum confertur jus in re, sed solum per illam, quæ est cum futura successione, confertur jus ad rem, Barbof. *l. c.* Tondut. *l. c. n. 4.* Castrop. *l. c.* Fagn. in *c. nulla. de conceff. prab. n. 54.* nam per Coadjutoriam temporalem conceditur solum functio & regimen beneficii non quidem jure, habitu aut potestate, sed solo facto. Castropal. *l. cit.* adeoque accedit propriè ad naturam vicariæ temporalis, quæ beneficium dici nequit, utpote cujus natura est, ut sit perpetuum, hoc est, aptum durare toto tempore vitæ possessoris, & sic, si non actu, saltem habitu, perpetua; Coadjutoria verò hæc non potest dici perpetua, quæ non Coadjutoris, sed Coadjuti morte terminatur: Tondut. *loc. cit.* Sic quoque Coadjutor cum futura successione jus nullum habet in beneficio, nec respe-

Au tituli, nec respectu possessionis; quamvis jus habeat quoddam noviter creatum circa facultatem coadjuvandi. Fagn. *loc. cit.* & n. 66. Et si per Coadjutoriam cum futura successione titulus & jus in beneficio Coadjuti daretur, duo forent ejusdem beneficii possessores & intulati. Coadjutus enim beneficio suo non privatur, sed verum ejus nomen & jus penes eum remanet, etsi sit impotens illud administrare. Tondut. *cit. n. 4.* & 5. non obstante *c. tua nos. de cler. agror. ubi: ab administratione debet removeri.* Quia intelligitur de administratione, non quod ad potestatem, sed quod ad exercitium, à quo Rector leprosus ob scandalum & horrorem est arceus, & Coadjutor subrogandus. Castrop. *loc. cit.* Garc. p. 4. c. 5. n. 5. & 6. citans gl. *ibid. v. administratio. n. 8.* Abb. *ibidem n. 4.* Suarez. *tom 5 de censur. d. 51. s. 2.* Navar. *cons. 1. de cler. agror. & c.* Uti idipsum, nempe Coadjutoriam non esse beneficium ex eo patet, quod per obitum vel cessionem Coadjutoris non vacet beneficium, sed solum per cessum vel decessum Coadjuti, unde & in literis Coadjutoria dici solet, quod, cum primum tale beneficium per cessum vel decessum, seu quamvis aliam dimissionem, vel amissionem Coadjuti, vel alio quovis modo, vacare contigerit, & sic eodem Coadjutoria officio cessante, conferatur & assignetur eidem N. & in corporalem possessionem illius & annexorum jurium & pertinentiarum autoritate apostolica inducatur & defendatur; & sic per obitum Coadjutoris non vacat beneficium, sed cesset coadjutoria. Gonz. *loc. cit. n. 65.* & seq. citans Put. *decis. 226. n. 3. l. 3.* ubi etiam n. 11. & 12. dicitur, quod in Coadjutoria dari non potest continuatio primæ juris & tituli, nec fictio non vacationis. Proinde jam Papa concedendo Coadjutoriam non providet absolute de beneficio, illud absolute conferendo, sed ad effectum providendi necessitati ecclesie. Barbof. *loc. cit. n. 51.* citans Burlat. *decis. 78.* tamen si Coadjutoria tales cum futura successione provisiones palliatas vocet Mandos. *in reg. de imperat. benef. vac. per obit. familiar. Cardin. q. 30. n. 3.* apud Gonz. *loc. cit. n. 47.* differt tamen ab aliis provisionibus canonicis, seu veris ac puris collationibus, quod per has acceptatas acquiratur provisio jus in re, etiam ante possessionem. Remouch. *cit. c. 8. n. 22.* Quamvis Coadjutoria uberior & efficacior sit electione & presentatione acceptatis in eo, quod licet & hæc conferant solum jus ad rem, non tamen ejusmodi jus producat effectum regularum Cancellaria, uti fit in Coadjutoria. Remouch. *loc. cit. n. 23.* Sic quoque Coadjutor talis fictus dicitur beneficiatus. Fagn. *loc. cit. n. 54.* citans Rot. *in Salamant. Coadjutoria 25 Junii 1593. coram Penix,* & Coadjutor Canonici Canonici fictus. Tondut. *loc. cit. n. 6.* Ventrigl. *loc. cit. n. 37.* Card. de Luca. *de Canonici. d. 6. n. 10.* Gonz. *loc. cit. n. 107.* ubi: Coadjutor vocatur Canonici fictus, & ideo Canonicis veris præferri non debet; cum semper verum ficto præferri debeat. Barbof. *loc. cit. n. 52.* citans Monet. *de optian. q. 8. n. 148.* Ludovic. à Saravia. *de jurisdict. ad junctior. q. 29. n. 33.* Item Barbof. *de Canon. & dignitat. c. 29. n. 31.* citans Garc. p. 4. c. 5. *in addit. post n. 130. dub. 28.* & licet sedeat post omnes Canonicos, id tamen non est ex eo, quod sit Canonici junior, sed quia non est verè Canonici Barbof. *ibid. n. 33.* Videri quoque beneficium secundum quid, quatenus producit titulum præventivum seu habitualem & initialem, ut Put. *decis. 478. l. 2.* adeoque jus fictum in re operaturum plenos effectus demum per cessum vel decessum Prælati, ait Remouch. *c. 12. n. 4.*

Questio 317. Coadjutoria cum futura successione in dignitate num sit dignitas vel Prælatura.

I. Respond. primò, non esse verè dignitatem. Barbof. *de can. & dignit. loc. cit. 29. n. 31.* (ubi etiam ex Garfia subdit, propterea commissionem factam dignitati non transire in ejus coadjutorem, non solum, quando fuit expressum nomen proprium, sed etiam quando non fuit expressum) Ventrigl. *tom. 2. annot. 13. §. unico. n. 35.* ubi etiam, quod Coadjutor non possit eligi in Judicem synodalem aut etiam Apostolicum; quia non dicitur verè habens dignitatem.

2. Respond. secundò: Coadjutorem aliquem cum futura successione in Episcopatu non posse dici Prælatus illius Ecclesie; quia Coadjutoria non dicitur beneficium sed officium, toto jure remanente penes Coadjutum: & licet Coadjutor per acceptationem Coadjutoria acquirat jus in re, nempe in ipso officio Coadjutoris, non operatur tamen jus tale, ut Ecclesia dicatur spectare ad Coadjutorem. Tondut. *qq. benef. p. 3. c. 194. n. 3.* Quemadmodum itaque Coadjutor Canonici dicitur Canonici fictus respectu illius Canonici Coadjuti, ita Coadjutor Prælati alicujus ecclesie dicitur Prælati fictus talis ecclesie: quod voluisse videtur Remouch. dum *loc. cit. n. 20.* inquit: vocant nonnulli Coadjutorem administrantem Prælatus fictum, quasi habeat titulum pariter fictum.

3. De cetero num Coadjutor Prælati v. g. Episcopi, dici possit simpliciter Prælati verus ex hoc ipso officio Coadjutoria, in quo jus habet, meritò dubitatur. Pro negativa facit, quod sicut, qui nomine & loco beneficiati administrat beneficium, exinde non est aut dicitur beneficiatus, ita, nec, qui munia prælatura incumbuntia exercet, seu Prælaturam alieno nomine, nempe ipsius veri Prælati exerceat, exinde non videatur dicendus Prælati. Pro affirmativa tamen stare videntur Remouch. *c. 12. n. 32.* ubi Coadjutor cum futura successione licet tantum respectu Coadjutoria admittit dicitur Prælati. Gonz. *cit. gl. 5. §. 9. n. 2.* ubi ait: Coadjutor est Prælati, & uti talis habet curam animarum, & n. 3. uti talis Prælati habet plenam & liberam administrationem, pro quo citat multos textus. Parisius quoque *de resign. benef. l. 7. q. 20. n. 17.* ait: Coadjutor ita (hoc est, pro cura animarum) *statu dicitur Prælati.* Pro quo citat Archid. *in c. quamvis. 7. q. 1. n. 6. gl. in c. 2. 7. q. 1.* Innoc. *in c. de rectorib. de cler. agror.* Verumtamen loquitur de Coadjutore creato Episcopo in partibus infidelium cum onere coadjuvandi Episcopum alium non merè titolarem, ut patet, dum mox subjicit: & omnibus notus est stylus vulgaris Curia. Nam quando datur Coadjutor alicui Episcopo, ille Coadjutor fit Episcopus in partibus infidelium, id est, nullatenentium, cum onere, ut coadjuvet. N. de quali Coadjutore etiam dubitari non possit, quin sit Prælati ratione characteris sui episcopalis, dubitari tamen ad hoc potest, num quæ præcisè Coadjutor Episcopi sit verus Prælati.

Questio 318. Coadjutoria num sit resignatio, & subjiciatur publicationi.

I. Respondeo ad primum, quamvis Coadjutoria cum futura successione imaginem referat resignationis. Remouch. *c. 8. n. 26.* Sitque in aliis quibus similis illi. Tondut. *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 21.* citans Cavalieri. *decis. 116. n. 4.* videaturque habere

habere naturam illius *Garc. de benef. p. 11. c. 3. n. 275.* vel etiam vim habeat resignationis, quatenus conceditur cum consensu Coadjuti, qui consensus, ut *gl. in c. beneficium. de regular. in 6.* vim resignationis habet *Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 9.* & sic in Coadjutoria locum habeat regula de consensu. *Gonz. loc. cit. n. 10.* citans *Put. decis. 108. n. 1. l. 2.* Hæc ipsa tamen qualiter intelligenda, explicat *Gonz. n. 69. & seq.* Non tamen etiam talis Coadjutoria cum consensu Coadjuti est resignatio. *Lotter. de re benef. l. 2. q. 25. n. 23.* *Garc. loc. cit. nec propriè dici potest resignatio.* *Gonz. loc. cit. n. 69.* Sed multum à resignatione differt, & aliud longè est resignatio, aliud deputatio Coadjutoris cum futura successione. Nam per resignationem effectum sortitam titulus abdicatur à resignante, per Coadjutoriam verò talem non solum titulus, verum etiam possessio non abdicatur, sed utrumque remanet penes Coadjutum, unde moriente Coadjuto beneficii vacat per obitum illius. *Tondut. loc. cit. n. 18. & 19.* citans *Cavaler. ubi ante. n. 5.* Unde jam licet requiratur consensus Coadjuti (in quantum licet capax consentire) ille tamen consensus non habet vim resignationis, sed solum operatur, seu servit ad tollendum odium, sive quò minus odiosa sit Coadjutoria respectu Coadjuti. *Remouch. c. 5. n. 30.*

2. Respondeo ad secundum. Resignatio non subjacet publicationi, seu regulæ de publicandis. *Tondut. loc. cit. n. 20.* ubi timiditatis arguendi sunt illi, qui publicari faciunt Coadjutorias ad instar resignationum. Quia regula de publicandis locum non habet nisi in beneficiis vacantibus per resignationem, ut patet ex Bulla Gregor. XIII. de super edita. & n. 22. ubi pro hoc citat *Barbof. ad Trident. sess. 23. c. 7. n. 9.* *Garc. loc. cit. ubi, quòd constitutio illa Gregorii non procedat in Coadjutoriis cum futura successione, etiam si fiat cum consensu Coadjuti; cum, ut dictum, non habeant naturam resignationum, adeoque iis verba dictæ Constitutionis adæptari nequeant; cum in Coadjutoriis capi non possit possessio intra sex vel novem menses à tempore data, & ita, ut inquit *ibid.* *Garc.* sine dubio tenendum, quamvis aliqui de hoc dubitaverint, & aliquæ Coadjutoria sint publicata. *Gonz. loc. cit. n. 72.* ubi, quòd constitutio dicta locum non habet in Coadjutoriis; cum non sint resignationes aut jurium cessiones. Et n. 69. ostendit, his non obstantibus, quæ dixerat n. 9. nempe quòd vim resignationis habeant istæ Coadjutoria; nam ut ait id minus est propriè, nimirum ad effectum, ut requiratur consensus Coadjuti, & quòd præstatio consensus habeat vim renunciationis, id solum procedere ait n. 70. & 71. quando consensus est, ut provideatur alteri statim, simpliciter, perfectè, irrevocabiliter de beneficio suo; hic autem, qui consentit futura successioni, consentit solum, ut post mortem suam, & non se vivente, beneficium suum obveniat alteri, ac proinde non possit inducere resignationem. Idem, nempe, quòd non subjaceant regula cancellaria & constitutioni Gregorii XIII. de publicanda renunciat, tenet *Ventrigl. Tom. 2. annot. 13. §. unico. n. 57.* *Remouch. cit. c. 8. n. 26. & c. 12. n. 5.* ubi, quòd nullum nascatur præjudicium in non publicando & intimando illis gratiam Coadjutoria, ad quos admissio seu traditio possessionis pertinet, possit tamen præsentare Coadjutor ad capiendam possessionem Coadjutoria, seu ad illius obtinendam executionem, Quinimo soleant istius modi gratia quantocius intimari, ne contingente*

P. Lenvenii Tract. II. De Coadjut.

vacatione, prætextà causâ ignorantia quicquam sinistra obveniat.

Quæstio 319. Num Coadjutoria cum futura successione subjaceant regulæ & Cancellaria?

Respond. negativè. *Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 38. & 39.* ubi licet id asserat expressè de Coadjutoris temporalibus; idem tamen etiam sustinere debet ob rationem, quam adducit, utpote quæ pari omnino modo militat pro Coadjutoriis perpetuis. Ait enim, id ideo esse, quia Coadjutoria ista temporales non sunt beneficium, adeoque non vacent nec vacare possint in aliquo ex mensibus dictæ regulæ, sed cessant & extinguuntur, cessante vita Coadjuti.

Quæstio 320. Coadjutoria cum futura successione num præbeant titulum ordinationis?

Respond. negativè. *Garc. de benef. p. 2. c. 5. n. 131.* *Ventrigl. tom. 2. annot. 13. §. unico. n. 37.* *Barbof. de canon. & dignit. c. 29. n. 39.* citans *Moner. de opt. c. 4. q. 8. n. 169. & c.* Nemò enim ad titulum de futuro, & in spe, etiam certa ad beneficium, quod expectat, ordinari potest, cum Concilium Tridentinum requirat titulum de præsentè. *Garc. loc. cit. n. 130.* Secus tamen est seu ordinari poterit, si fortè ratione Coadjutoria talis haberet congruam; tunc enim ad titulum illius ordinari posset, non tanquam ad titulum beneficii, sed illius juris percipiendi congruam assignatam tanquam ad titulum pensionis. *Lotter. de re benef. l. 2. q. 25. n. 16.* *Barbof. Ventrigl. l. cit. Garc. loc. cit. n. 132.* citans *Navar. de oratione c. 20. n. 10.* & plures alios. Et sub hac quoque conditione habitæ congruæ intelligendus videtur *Gonz. loc. cit. n. 8.* dum indifferenter & simpliciter ait, aliquem titulo Coadjutoria perpetua ordinari posse, stante etiam Tridentino. *sess. 21. c. 2.*

Quæstio 321. An Coadjutoria inducat incompatibilitatem cum beneficio tam habito quam habendo à Coadjutore?

Resp. Coadjutoria cum futura successione, dum actualem deservituram habet, inducit incompatibilitatem ad effectum retentionis; non quidem quia beneficium est, sed quia officium est habens actualem administrationem incompatibilem cum residentia quam requirit beneficium; beneficia enim illa (idem est de officiis, sive dum unum est officium & alterum est beneficium) simul retineri non possunt, quorum obligationibus simul satisfieri nequit. *Garc. de benef. p. 4. c. 5. n. 123.* *Castropal. tract. 13. d. 1. p. 10. n. 30.* *Remouch. c. 12. n. 37.* *Tondut. qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 33.* contra *Gonz. Mendez Lulitan. l. 4. diversor. juris argum. c. 1. n. 8. & per totum, quem sequuntur Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 9. n. 64. & 65.* *Chok. ad reg. 8. gl. 1. n. 22.* hac nixos ratione, quòd Coadjutor talis non teneatur residere præcisè; cum beneficium non habeat; sed solum causativè, id est, si non resideat, non lucretur fructus, & ob illos admissos teneatur satisfacere Coadjuto. Hinc jam obtentâ Coadjutoriâ tali, & si non vacet ipso jure beneficium præhabitu habens incompatibilitatem cum servitio Coadjutoria, dimitrendum tamen est, & retineri non potest sine dispensatione. AA. iidem. Nisi fortè, ut *Tondut. & Garc.* in literis Coadjutoria caveatur, quòd non teneatur dimittere prius obtentum, nisi eveniente successione, & sic jam præviè cum tali dispensa-

L

spensa-

penſatum ſit. Similiter, ſi poſt obtentam Coadjutoriam Coadjutor aſſequatur beneficium tale cum ea incompatibile, exſpirat Coadjutoria; & non poteſt vi illius in beneficio Coadjuti ſuccedere. Garcias, Tondutus, Caſtropalao *ll. cit.* Unde jam etiam in Bulla Coadjutoriali debent ſub pœna nullitatis exprimi alia beneficia, quæ Coadjutor habet, & viciffim in aliis proviſionibus aliorum beneficiorum exprimenda eſt Coadjutoria. Remouch. *loc. cit. n. 36.* citans Barboſ ad Trident. ſeſſ. 25. c. 7. n. 41. de quo infra pluribus. Ad rationem verò illam in contrarium adductam ex Gonz. dicit Garc. *loc. cit. n. 57.* illam deſervituram & reſidentiam Coadjutoris eſſe præciſam, & illum ad eam compelli poſſe; quia ipſe ſe obligavit & conſenſit tali obligationi. Sed de onere reſidenti & deſervendi Coadjutoris infra. Quæ contra hæc obmoveri poſſent ex non vacatione beneficii propter aſſectionem alterius incompatibilis, quamdiu iſtus primi adepti non eſt realis & fructuofa poſſeſſio; hæc inquam, vide ſoluta inferius, ubi de expiratione Coadjutoria.

Quæſtio 322. An Coadjutoria pariat privilegium fori?

Reſpond. Coadjutor carens omni beneficio, & ſolum etiam primam tonsuram habens, gaudet privilegio fori, modò habitum & tonsuram clericalem deſerat, & inferviat eccleſiæ (uti hæc requirit Trident. ſeſſ. 23. c. 6. ad hoc, ut clerici in minoribus ſolum conſtituti, nullum beneficium Ecclèſiaſticum habentes fruantur privilegio fori. Cardin. de Luca ad Trident. d. 24. n. 11.) Garc. p. 4. c. 5. n. 97. & 98. Barboſ. de can. & dignit. c. 29. n. 42. citans plures alios, Caſtrop. *tract. 13. d. 1. p. 10. n. 21.* Remouch. *cit. c. 12. n. 33.* Cardin. de Luca *loc. cit. n. 15.* Coadjutoria enim ad hunc effectum æquipollent beneficio. Carol. de Luca ad Ventrigl. annot. 13. tom. 2. n. 2. & Coadjutor receptus ad adminiſtrationem dicitur filius Eccleſiæ titularus. Remouch. *cit. c. 12. n. 37.* Secus tamen eſt & non gaudebit privilegio fori, ſi non inferviat Eccleſiæ; quia Coadjutoria non eſt beneficium ecclèſiaſticum. Garc. *loc. cit.*

Quæſtio 323. Coadjutoria num pariat affectionem: ſive an, ſi præmoriatur Coadjutor: beneficium remaneat affectum Papa, quò minus ab Ordinario aliàs illius collatore provideri nequeat, Coadjuto moriente in menſe Ordinarii.

Reſpondet negativè Lotter. l. 2. q. 25. n. 31. (ceteri n. 33. dicat, per conſeſſionem Coadjutoria intrate reſervationem ſeu affectionem ad favorem Coadjutoris) Ventrigl. tom. 2. annot. 3. n. 55. citantes pro hoc Garciam p. 5. c. 1. n. 174. ubi tamen is potius inclinat in contrarium cum Pureo, quem citat *decis. 226. n. 14. l. 3.* & expreſſè addit: *idem videtur* (nempe quòd ex datione Coadjutoria naſcatur affectio) quando Coadjutoria eſſet ſubreptitia ſeu invalida, & ſic non haberet locum futura ſucceſſio, quæ eſt acceſſoria ad Coadjutoriam. pro quo etiam citat Mandol. de ſignat. grat. tit. de Coadjut. verſ. Coadjutoria habebat. & Put. *decis. 98. l. 2.* contra Carol. de Luca ad Ventrigl. *loc. cit. n. 5.* Tondutum qq. benef. p. 2. c. 3. §. 1. n. 7. ubi expreſſè: *per deputationem Coadjutoris cum futura ſucceſſione affectio beneficii inducitur, quamvis*

Coadjutus decederet, antequam Coadjutor literas intromiſſet, vel Coadjutoris officium exercere caſiſſet; tunc enim ex tali manus appoſitione beneficium ita cenſetur affectum, ut illud nullus inferior conferre poſſit. citat pro hoc Rotam. *decis. 570. n. 2. p. 1. recent.* & in ea plures pro hac ſententia allegari ait, vide à nobis dicta ſupra. *quæſt. 313.*

Quæſtio 324. Quale jus Coadjutoria conferat Coadjutori?

Reſpond. præter plura ſparſa de hoc in antecedentibus, Coadjutori vivente Coadjuto per Coadjutoriam jus nullum quaritur in beneficio, reſpectu cujus eſt Coadjutor, neque reſpectu tituli, ſed tantum jus quoddam noviter creatum circa facultatem coadjuvandi; & ipſum ſimplex officium penitus à beneficio diſtinctum, nec quidpiam aliud aut obtinere aut poſſidere ex propria perſona cenſetur. Lotterius l. 2. q. 25. n. 30. ſic quoque ait Tondutus. p. 3. c. 194. n. 2. ait: Coadjutor in vita Coadjuti non habet in Episcopatu jus in re, ſed ſolum jus ad rem, quod jus ad rem licet ſit conſiderabile quòdam diſpoſitiones facientes mentionem de jure quaſito non tollendo, ut Gonz. gl. 5. §. 9. n. 79. non tamen eſt tale jus, quòd operetur, ut beneficium dicatur ſpectare ad Coadjutorem. & n. 3. ſubdit: Coadjutor quidem habet jus in officio Coadjutoris, ſed non in beneficio. Fagn. in c. ex parte. de cler. agrot. n. 6. ubi: per hujusmodi gratiam præventivam acquiritur Coadjutori in beneficio jus ad rem, quòd eventiente vacatione per obitum Coadjuti efficitur jus plenum, adeo, ut non requiratur pro Coadjutore nova collatio, ſed abſque aliquo miniſterio gratia Coadjutoria ex primo jure ſibi conſeſſo effectum ſortiatur; cum Papa in iſtis Coadjutoris ex nunc pro ut ex tunc faciat collationem juxta deciſionem Rotæ in Tirafon. Coadjutoria 8. Novemb. 1599. coram Penia, quam verbo tenus recitat Garcias p. 4. c. 5. n. 138. Plus aliquid velle dicere videtur Remouch. etiam quòd ad rem ipſam plus non dicat, c. 12. d. n. 2. ubi ait: quidam etiam Coadjutoria talis conſeſſat jus in re, ſi effectus conſideretur. Cum enim ratio, cur præſentatio, electio, &c. dent jus dumtaxat ad rem, in eo conſiſtit, quòd procedant à perſonis inhabilibus vel non conſtitutis in dignitate; ſeu quibus non competit facultas conferendæ canonica inſtitutionis; uti &, quòd poſt ejuſmodi actum deſideretur alius actus, nempe inſtitutio, confirmatio; gratia autem Coadjutorialis procedat à Papa, penes quem ſtat plenitudo juris can. nec ſit opus ulla alia proviſione poſt obitum Coadjuti, videtur acquiri Coadjutori jus in re. Ac denique n. 4. addit: quidquid ſit, licet non producat jus in re verum ſeu propriè, propter particulas: *ex nunc pro ut ex tunc;* certum tamen eſt producere titulum præventivum ſeu habitualem & initialem, proindeque jus in re fictum operaturum plenos effectus demum per ceſſum vel deceſſum Prælati, & ſic videatur beneficium ecclèſiaſticum ſecundum quid.

Quæſtio 325. Effectus alii Coadjutoria quinam ſint?

Reſpond. Ceterorum effectuum, quos parit Coadjutoria, nomine venire poſſunt, Coadjutoris obligatio, potestas, juridiſictio, præſeſſentia, jura aliæve emolumenta, de quorum ſingulis ſub ſpecialibus titulis in ſequentibus,